

๑

กลางท้องทะเลทรายอันเว้งกว้างไกลราวกับจะหาที่สิ้นสุดมิได้นั้น หญิงสาวนางหนึ่งในชุดคลุมอะบาอะห์อย่างสตรีมุสลิมสีดำขลิบกำลังขี้อูฐเลาะเรื่อยไปตามสันทรายสูงเด่นอย่างหงอยเหงา จนกระทั่งลมหนาวยามใกล้รุ่งพัดพรมมา หล่อนก็พลันกระตือรือร้นขึ้น รีบกระชับอิฎญาที่ครอบคลุมศีรษะอยู่ แล้วเหยอเปลือกตาขึ้นจนเผยให้เห็นดวงตาสีฟ้าใสที่โดดเด่นอยู่ท่ามกลางอารมณ์สีดำสนิท

เพียงลมหนาวพัดวูบนั้น หล่อนก็สำเหนียกได้ถึงเสียงอะไรบางอย่างที่ตั้งแว่วมาแต่ไกลได้ หญิงสาวยัดตัวให้สูงที่สุดแล้วมองไปไกลสุดตาเมื่อเห็นเป็นอูฐฝูงหนึ่งกำลังควบตะบึงใกล้เข้ามา ดวงตาสีฟ้าใสนั้นก็ยังจับจ้องอย่างไม่ว่างตา

ไม่กี่อึดใจต่อมา ฝูงอูฐเหล่านั้นก็มาถึง ก่อนจะกระจายตัวโอบล้อมหล่อนเอาไว้อย่างคุกคาม ดวงตาเฉียวคมมองปราดเดียวก็รู้ว่าพวกมันมีประมาณสิบคน แก้วคนนั้นรูปร่างองอาจผึ่งผาย ส่วนอีกคนที่เหลือนอนพุงอยู่บนหลังอูฐ ท่าทางจะบาดเจ็บไม่น้อยเลยทีเดียว

“เป็นผู้หญิง ไยจึงมาขี้อูฐเดินเล่นอยู่ในทะเลทรายดำเช่นนี้ ไม่กลัวตายหรือ” ชายฉกรรจ์คนหนึ่งร้องถาม

“ที่นั่นเป็นที่เกิดของข้า ไยจึงต้องกลัว” หล่อนตอบ ก่อนจะชี้หน้ากราดไปทั่วทุกตัวคนอย่างไม่เกรงกลัว “พวกเจ้าต่างหาก เป็นใคร ทำไม่ถึงทะเล่ทะเล่มาแบบนี้ ไม่กลัวโจรหรือสัตว์ร้ายหรือไง”

พวกมันพากันหัวเราะขันวาจาสามหาวของหล่อน ก่อนคนที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าจะขี้อูฐเข้ามาใกล้ “เจ้านี้มันปากดีจริงๆ ชักอยากจะทำหน้าเสียแล้วลิว้าจะมีดีเหมือนปากหรือเปล่า”

พูดจบก็เอื้อมมือมาหมายจะดึงอัญญาบของหล่อนออก แต่หญิงสาวไวกว่า ใช้มือเรียบบางของตนบังคับมือกำขพะนั้นให้ห่างจากฝ่าคลุมศีรษะ อันศักดิ์สิทธิ์สำหรับสตรีมุสลิม

“เจ้านี้มันร้ายกาจ” ชายคนนั้นหัวเราะ “ข้าชักจะชอบเจ้าเสียแล้วลิว้ามาเป็นเมียข้าเอาไหม ข้าจะคุ้มครองเจ้าให้อยู่ในทะเลทรายดำแห่งนี้อย่างสุขุขโมสรเลยทีเดียว”

หญิงสาวหัวเราะในลำคออย่างหยาบหยัน “คิดจะคุ้มครองคนอื่นคุ้มครองตัวเองให้ได้ก่อนดีกว่ามัง”

“คนอย่างข้านะหรือจะคุ้มครองตัวเองไม่ได้”

หล่อนยกไหล่แล้วพยักพืดไปที่มือของมัน “ดูมือของเจ้าเสียก่อนเถอะ แล้วค่อยมาต่อปากกับข้า”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว ยกมือตัวเองขึ้นดูแล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นฝ่ามือของตัวเองกลายเป็นสีดำคล้ำ และสีดำค่อยๆ ลุกลามไปถึงข้อมืออย่างช้าๆ

“อ้าก...” มันร้องโหยหวน จับมือตัวเองเข้าไปมาราวกับว่าจะสลัดรอยดำดำนั้นออกไปได้ ทว่าเมื่อความเจ็บปวดเริ่มเล่นงานอย่างรุนแรง ผู้เคราะห์ร้ายก็พลันตกจากหลังอูฐลงไปดิ้นเร่าๆ บนพื้นอย่างทุรนทุราย

พวกพ้องของมันมองตะลึงด้วยความตกใจ ก่อนที่ใครอีกคนจะชี้หน้า

หล่อน “นี่เจ้าทำอะไรกับเขา”

“ลงโทษมันที่บังอาจจะมาแตะต้องข้านะสิ” หล่อนกล่าวอย่างไม่ยี่หระ

“เจ้า...ตายซะเถอะ” อีกคนคำราม ก่อนจะชักดาบออกมาแล้วควบอุฐเข้าหาหล่อน

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบม้วนเชือกหนึ่งออกมาแล้วสะบัดทีเดียว เชือกหนึ่งที่ถูกเป็นเปียยาวกว่าสองเมตรก็พุ่งปราดเข้าพันคอของคนถือดาบ หล่อนออกแรงดึงทีเดียว ร่างใหญ่โตนั้นก็ร่วงลงสู่พื้นทราย เมื่อหล่อนดึงเชือกหนึ่งออกจากคอก็ปรากฏรอยดำเป็นนูนรอบๆ

ชายคนนั้นจับคอตนเองตื่นตระหนกรายราวกับถูกน้ำร้อนลวกเข้าไปให้จนพุงพอง

“นางปีศาจ” อีกคนตะคอกแล้วชักดาบออกมา เพื่อนของมันอีกหกคนก็ทำเช่นเดียวกันด้วยความคิดว่า หากรวมจู่โจมพร้อมๆ กัน หล่อนซึ่งเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวก็คงไม่สามารถจัดการผู้ชายทั้งเจ็ดคนได้หมด

หญิงสาวตัวโตเชือกหนึ่งอย่างรวดเร็วราวกับสายลม ชายฉกรรจ์หกคนก็พากันร่วงจากอุฐลงไปที่ดินพลา่่นเหมือนกับเพื่อนของมันคนก่อนหน้า แต่เจ็ดคนคงจะเกินมือของหล่อนไปสักนิด คนที่เหลือจึงกระโจนเข้าไปใส่หล่อนจนได้ ทั้งคู่ร่วงลงจากอุฐกลับไปตามพื้นทราย ชายฉกรรจ์ทาบทับหล่อนจนไม่สามารถจะขยับหนีไปทางไหนได้เลย หน้าซ้ำแขนทั้งสองข้างยังถูกมันรวบเอาไว้ด้วยมือหนาใหญ่เพียงมือเดียว

“หมดฤทธิ์แล้วสินางปีศาจ” มันตะคอกใส่หน้า

หล่อนทำเมินอย่างไม่ยี่หระต่อความพ่ายแพ้ และอาจจะต้องสูญเสียความบริสุทธิ์ที่ทะนุถนอมมากกว่าสิบแปดปี “ข้าแพ้แล้ว เจ้าจะทำอะไรก็เชิญ”

“ขอดูหน้าหน่อยซิ ร้ายกาจอย่างนี้คงจะชี้เหรไม่ใช่น้อยทีเดียว” พอพูดจบ มันก็ดึงเอาผ้าปิดปากของหล่อนออก ก่อนจะเบิกตามองอย่าง

ตะลึงลาน

หญิงสาวยิ้มพราย “ข้าชี้เทร่เหมือนที่เจ้าคิดใหม่”

“สวย” มันพูดราวกับเพื่อเมื่อเห็นใบหน้าผุดผาดของหล่อน

โจรฉกรรจ์มองสำรวจตั้งแต่คิ้วโก่งราวคันศรเหนือดวงตาสีฟ้าใส ราวกับเพทายล้ำค่า จมูกโด่งและเช็ดบ่งบอกถึงความดีดั่ง แก้มนวนั้นแดงปลั่งจากอากาศเย็นยามเช้าของทะเลทราย จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ริมฝีปากอวบอิมสีแดงชวนลัมผัส มันก็ถึงกับเปลอแลปลิ้นเลียริมฝีปากตัวเองด้วยความกระหายอยาก

หล่อนยิ้มยั่ว ดวงตาปริ่หรือหวานเมื่อรู้สึกถึงความแข็งแกร่งแห่งบุรุษที่ขยายตัวเต็มที่อยู่บนเรียวขาของหล่อน ร่างกายของผู้ชายคนนี้งำลังลุกโชนไปด้วยเพลิงแห่งราคะเต็มเปี่ยม

“จูบข้าสิ” หล่อนเอ่ยเชิญชวนด้วยเสียงหวานใสผิดกับเมื่อครู่ ราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ

ชายฉกรรจ์ร้อนหน้า แสยะยิ้มแล้วทาบริมฝีปากลงบนริมฝีปากอิมของหล่อน มันบาดเกล้าอย่างหิวกระหาย สองมือเอื้อมลงไปจับชายกระโปรงของหล่อนเล็กชิ้น ก่อนจะพยายามถอดกางเกงของตัวเองออก แต่ก็ไม่สำเร็จ ดวงตาของมันเหลือกลาน รีบผล่อออกจากริมฝีปากของหล่อน แล้วผงะถอยออกไปนั่งดูไปปากตัวเองอย่างร้อนรน

หญิงสาวลุกขึ้นนั่งอย่างใจเย็น จับชายกระโปรงเลื่อนลงไปปิดท่อนขาเรียวยาวเอาไว้ตามเดิม ก่อนจะคู้เข้าขึ้นมาวางคาง จ้องมองดูเหล่าชายฉกรรจ์ตื่นเร่าๆ ด้วยความทุกข์ทรมาน จนกระทั่งพวกมันแน่นิ่งไปในที่สุด

“ฮ่าๆๆ” หล่อนระเบิดเสียงหัวเราะ “เจ้าพวกสวะ เห็นผู้หญิงเป็นของเล่น สมควรแล้วที่จะตายแบบนี้”

ลมหนาวพัดพรมมาอีกครั้ง หญิงสาวดึงผ้าปิดปากขึ้นมาปกปิดใบหน้าอีกครั้ง แล้วกระชับฮิญาบให้เข้าที่ ก่อนจะลุกขึ้นปัดฝุ่นทรายออก

จากเลื้อยคลุมยาว จากนั้นจึงเดินไปที่อุลู่ตัวที่มีคนบาดเจ็บนอนอยู่ แล้ว
จับใบหน้าที่คว่ำอยู่ให้หันมา

เพียงเห็นใบหน้าที่ของบุรุษผู้นั้น ดวงตาสีฟ้าใสก็เบิกกว้างด้วยความ
ตกใจ

ชายสูงวัยคนนั้นปรือตาขึ้นมา ก่อนจะเผยยิ้มแล้วเอ่ยด้วยเสียง
แผ่วเบา “มินห์ต...เจ้าเองหรือ”

“ทะ...ท่านพ่อ” หลอนร้องเรียก “ท่านพ่อทำไมเป็นแบบนี้ ใครทำ
ท่านพ่อ พวกมันหรือ”

ผู้เป็นบิดายิ้ม “พวกมันล้วนเป็นทหารของข้า พวกมันกำลังจะ
พาข้าไปหาแม่ของเจ้าที่อัคคาร์ แต่ดันมาเจอความร้ายกาจของเจ้าเสียก่อน”

“ข้าขอโทษ ข้าไม่รู้ว่าพวกมันเป็นคนของท่านพ่อ”

“พวกมันสมควรโดน” ชายสูงวัยหัวเราะเบาๆ ก่อนจะกัดฟัน ใบหน้า
เหยเก แล้วรีบเอ่ยบอกหลอน “พาข้าไปหาแม่ของเจ้า แม่ของเจ้าจะช่วย
ข้าได้”

“ตกลง ข้าจะพาท่านพ่อไปพบท่านแม่” มินห์ตตอบ ก่อนจะวิ่งไป
โหนตัวขึ้นบนอุลู่ของตัวเอง แล้วควมมาดึงอุลู่ของบิดาวิ่งไปอย่างรวดเร็ว

เมืองอัคคาร์นั้นนับได้ว่าเป็นโอเอซิสหรือพื้นที่ชุ่มชื้นกลางทะเลทราย
ที่ใหญ่ที่สุดของทะเลทรายดำเลยทีเดียวน้ำยังเย็นแหล่งชุมนุมโจร
ทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุดอีกด้วย ทั้งนี้เพราะกลางพื้นที่นั้นมีสระน้ำขนาดใหญ่
อยู่ และทั่วบริเวณก็เต็มไปด้วยต้นปาล์มอันสะพรั่งไปด้วยใบเขียวชอุ่ม
ซึ่งคมราวกับใบมีดโกน แถมยังรายล้อมไปด้วยต้นอินทผลัม ต้นอัลมอนด์
ทับทิม และยังดาราตาชไปด้วยไม้พุ่มและสมุนไพรต่างๆ มากมาย ที่ล้วน
แล้วแต่เป็นเครื่องหมายยืนยันความอุดมสมบูรณ์ของเมืองได้เป็นอย่างดี

ตามจุดต่างๆ ของตัวเมืองมีกระโจมน้อยใหญ่ตั้งอยู่กระจัดกระจาย
เต็มพื้นที่ และท่ามกลางกระโจมทั้งหมดนั้นก็มีกระโจมใหญ่อยู่หลังหนึ่ง

ภายในกระโจมนั้นถูกจัดให้เป็นที่ตั้งสวรรค์ของบรรดาโจรร้ายที่มีจิตใจ
เหี้ยมโหด ไม่นับถือพระเจ้าเหมือนกับมุสลิมที่ดี พวกมันทั้งดื่มสุรา
ทั้งจุดคร่าผู้หญิงมาบำบัตความใคร่ของตัวเองอย่างไม่สนใจต่อบาปเลย
แม้แต่บ่อย

เจ้าของกระโจมใหญ่หลังนี้คือนางชีวา ซึ่งเป็นหญิงที่แม่จะมีอายุถึง
สี่สิบหกปีแล้ว แต่ทรวดทรงและใบหน้าก็ยังคงงามไม่แพ้สาววัยเบญจเพส
เลย ดวงตาของหล่อนมีสีฟ้าสดใส ผลสีทองอร่าม ผิวขาวนวล และมี
ริมฝีปากอวบอิมเฝ้าชวนใจ

แต่ถึงแม้หล่อนจะมีความมั่งคั่งเป็นที่ต้องตาต้องใจชายทุกคน
ที่ได้เห็น แต่ไม่มีโจรร้ายคนใดกล้าแตะต้องนางเลยแม้แต่คนเดียว ทุกคน
พากันยำเกรงนาง เพราะนางคือแบบฉบับของคำที่กล่าวเอาไว้ตั้งแต่โบราณว่า...
โบราณว่า...

‘ผู้หญิงเปรียบเสมือนงูพิษ’

นางชีวานับได้ว่าเป็นผู้ที่ถ่องแท้ในเรื่องสมุนไพรรานาชนิด หล่อน
สามารถจำแนกได้ว่าพืชชนิดไหนให้คุณหรือให้โทษ ทั้งยังเป็นผู้เชี่ยวชาญ
การใช้พิษเป็นพิเศษด้วย ไม่ว่าจะชายคนไหนที่คิดจะข่มเหงนาง หากนาง
ไม่ได้เต็มใจก็มีอันต้องพิษถึงตายกันมานักต่อนักแล้ว ทำให้กิตติศัพท์
ของนางระบือไกลไปทั่วท้องทะเลทรายดำ จนเหล่าโจรทั้งหลายต่างขยาด
ไปตามๆ กัน

เดิมทีนั้นนางชีวามีชื่อว่าซูซาน เป็นบุตริของนายแพทย์ชาวสวีเดน
ที่ติดตามมากับคณะของหมอสอนศาสนา เพื่อเผยแพร่ศาสนาคริสต์ไปตาม
สถานที่ต่างๆ ทั่วทุกมุมโลก แต่ขณะเดินทางผ่านทะเลทราย พวกเขา
ถูกโจรทะเลทรายปล้นฆ่าจนหมด และด้วยความที่ซูซานเป็นคนสะดวก
และมีรูปร่างหน้าตาที่แปลกกว่าชาวอาหรับทั่วไป หัวหน้าโจรจึงนำตัวนาง
ไปที่รังของมัน และข่มขืนนางจนสำเร็จความใคร่ แต่ซูซานซึ่งอ่านตำรา
สมุนไพรร่างต่างๆ ของบิดามาตลอดนั้นใช้พิษฆ่าหัวหน้าโจรคนนั้นตายขณะที่

หลับไหลได้สำเร็จ เช้าวันต่อมา ก่อนที่ใครจะรู้ว่าหัวหน้าโจรตายแล้ว นางก็จัดการวางยาพิษในบ่อน้ำล้างहारกองโจรตายสิ้นทั้งกอง ชื่อเสียงของนางจึงระบือไกลไปทั่วท้องทะเลทรายดำตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

ชูซานระหกระเหินไปในทะเลทราย จนกระทั่งได้พบกับจอมโจรการิม จึงตรงเข้าไปขออาหารและน้ำดื่มอย่างสิ้นหวัง การิมเห็นนางก็นึกเอ็นดู เพราะเพิ่งจะสูญเสียบุตรไปจากการปะทะกับโจรต่างเผ่า เขาตอบสนองในสิ่งที่นางต้องการโดยแลกกับการให้นางรับปากว่าจะมาเป็นบุตรบุญธรรมของเขา จอมโจรชราจึงตั้งชื่อมุสลิมให้ชูซานว่า ซีวา

ซีวาเป็นที่รักของการิมมาก เพราะเก่งในเรื่องการรักษาและการใช้พิษ ทำให้ใครๆ ต่างก็พากันเกรงใจ เมื่อเวลาผ่านไป นางได้พบกับสหายสนิทของจอมโจรการิม และต่างก็ตกหลุมรักซึ่งกันและกัน การิมจึงจัดงานแต่งงานให้ทั้งคู่ จนกระทั่งมีบุตรด้วยกันสองคน ซึ่งปัจจุบันนี้ลูกสาวทั้งสองของนางมีอายุสิบแปดและสิบเจ็ดปีตามลำดับ

ภายหลังจอมโจรการิมผู้เกรียงไกร ถูกทหารเผ่าชาติินฆ่าตาย นางซีวาจึงกลายมาเป็นหัวหน้ากองโจรการิมอันเกรียงไกรจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ฉับพลันที่เสียงใส่ค้อนहुँดงมาจากภายนอก นางซีวาที่กำลังรินเหล้าให้นายโจรผู้หนึ่งอยู่ที่ริบเบยหน้าขึ้นมองหญิงสาวชุดคลุมยาวสีดำที่กำลังวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าทางร้อนรน ก่อนจะเอ่ยถามออกไปเสียงเซียว “มินันต์เจ้าหน่อออกไปเที่ยวอีกแล้วใช่ไหม ตีนมอาจจะหาคนช่วยเปิดร้านเป็นไม่มี”

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วท่านแม่” หล่อนร้องบอกอย่างไม่นำพาต่อคำถามของมารดา

“เรื่องใหญ่อะไรกัน”

“ท่านพ่อ...” เสียงของบุตรเหมือนจะสั่นเครือเล็กน้อย หากฟังผ่านๆ คงไม่อาจจับกระแสเสียงนั้นได้ แต่ความที่เป็นมารดาจึงรู้ว่าจะต้อง

มีเรื่องอะไรไม่ดีต่อผู้ที่หล่อนเอ๋ยถึงแน่ๆ

“พ่อเจ้า พ่อเจ้าทำไม”

“ท่านพ่อถูกยิง อาการสาหัสมาก ตอนนี้อยู่ที่กระโจมของท่านแม่”
หล่อนตอบ

นางชีวาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนจะวางเหยือกเหล้า แล้วคว้าข้อมือของลูกสาวกึ่งลากกึ่งจูงออกไปจากกระโจมหลังใหญ่ทันที ชั่วพริบตาเดียว หญิงต่างวัยทั้งสองก็มาถึงกระโจมหลังเล็กที่เต็มไปด้วย กระปุกยาหย่อยใหญ่ ภายในตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นแปลกๆ ที่ไม่น่าจะเป็นห้องพักของคนธรรมดาสามัญได้เลย

“กาพย์” ชีวาร้องเรียก พลิกดูบาดแผลแล้วก็ถึงกับตบอกลอย่าง
ใจหาย

อย่างไม่รอช้า หล่อนหันกลับไปหาบุตรแล้วเอ๋ยเสียงเฉียบขาด
“ต้องผ่าเอากระสุนออก เจ้าเป็นผู้ช่วยแม่ก็แล้วกัน ไปเอากล่องเครื่องมือ
มา”

“ได้” หญิงสาวเอ๋ย ก่อนจะลุกขึ้นแล้วหยิบกล่องเครื่องมือ
จากชั้นวางของมาวางไว้ข้างๆ มารดา

นางชีวาหยิบตะเกียงดวงเล็กขึ้นมาจากกล่องแล้วจุดไฟจนลุกโชน
หยิบมิดเงินแวววาวมาลนกับไฟแล้วหันไปเอ๋ยกับลูกสาวอีกครั้ง “จับพ่อ
ของเจ้าเอาไว้ให้แน่นๆ”

“ได้” มินหันตตอบพร้อมกับหยิบแท่งไม้ใส่ปากของบิดา ก่อนจะ
ตะครุบตัวเขาเอาไว้แน่น แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้มารดา

นางชีวาพยักหน้าตอบ ก่อนจะจดปลายมิดลงเหนือรูกระสุน ทันท
ที่คมมีดร้อนๆ กรีดผ่านเนื้อ ชายผู้บาดเจ็บก็กัดแท่งไม้แน่น แต่เมื่อ
ความเจ็บพุ่งถึงขีดสุด เขาก็อ้าปากส่งเสียงร้องดังลั่นกระโจมจนผู้คนที่อยู่
ภายนอกพากันจ้องมองด้วยความตกใจระคนอยากรู้อยากเห็นไปตามๆ กัน

มินันต์หลุบตาลงเมื่อมารดาจ้องมองหล่อนด้วยสายตาดูดัน ก่อนที่ทานจะเอ่ยถามออกมาด้วยน้ำเสียงเข้มว่า “เจ้าไปเจอพ่อได้อย่างไร... มินันต์”

“ข้า...เอ่อ...ข้ากำลังซื้อธูปไปตามหามัลดา พอถึงกลางทะเลทราย ก็เจอท่านพ่อกับพรรคพวกของท่าน” หล่อนละล้าละลักตอบ แม้จะไม่เคยกลัวใคร แต่กับมารดาเป็นข้อยกเว้น

“เจ้ากับมัลดา น้องของเจ้านี้พอกันนักเชียว ชอบหนีข้าไปเที่ยวอยู่รำไป” ผู้เป็นแม่บ่นเพิ่ม

“มัลดาไม่ได้ไปเที่ยว แต่จะไปหาท่านพ่อ”

“โธ...เด็กน้อย” ชีวาส่ายหน้า “พ่อของเจ้าเข้าหาได้ง่ายๆ เสียที่ไหน ไปก็เสียเวลาเปล่า” ผู้ร้อให้เขามาหาไม่ดีกว่าหรือ”

“ปีหนึ่งจะมาหาสักครั้งอ่ะนะ” หญิงสาวบ่นอุบ ถึงแม้จะรู้ว่าบิดานั้นเป็นถึงเจ้าชายแห่งเผ่าชาติดิน และมีตำแหน่งใหญ่โตเป็นถึงผู้บัญชาการทหารสูงสุดของอัลซาฮาร์ ซึ่งเป็นตำแหน่งอันเป็นปฏิบัติโดยตรงกับเหล่าโจรทะเลทราย โดยเฉพาะในทะเลทรายดำ

นางชีวาส่ายหน้าอย่างระอว ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องถามเพราะรู้ว่าไปอย่างไรก็คงไม่จน “แล้วนี้พรรคพวกของพ่อเจ้าหายไปไหนกันหมด ทำไม่ถึงเหลือพ่อของเจ้ามาคนเดียว”

“ข้า...เอ่อ...ข้าฆ่าพวกมันตายหมดแล้ว”

“หา...ฆ่าตายหมดแล้ว” ชีวาร้องถามเสียงหลง

“ก็พวกมันจะข่มเหงข้านี่นา”

ผู้เป็นแม่ส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ “เจ้านี้มันจริงๆ เลย เตียวพ่อของเจ้าฟันขึ้นมากงได้โดนดีเน”

“ท่านพ่อไม่ว่า ท่านพ่อบอกพวกมันสมควรโดนที่ท้ออย่างนั้นกับข้า”

ชีวาโบกมืออย่างระอว เพราะถึงแม้จะรู้ว่าลูกสาวเกรงกลัวหล่อน แต่มินันต์ก็สามารถหาเรื่องมาแก้ต่างไม่ทำให้หล่อนดูต่ำว่ากล่าวได้เสมอๆ

“เจ้าดูแลพ่อไปละกันนะ ข้าจะไปดูร้านเสียนหน่อย”

“ไม่ต้องห่วงหรือที่ท่านแม่ ข้าจะดูแลท่านพ่อเอง” มินันต์รับปากด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ถ้ามันลตา รู้ นางต้องอิจฉาข้าแน่”

ผู้เป็นแม่ส่ายหน้าอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินออกไปจากกระโจม

มินันต์ชะเง้อมองจนท่านลับตาไปจึงค่อยเดินไปนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ เบาะที่บิดานอนสลบไสลอยู่ หลอนมองท่านด้วยความสงสัย เพราะท่านไม่เคยบาดเจ็บสาหัสขนาดนี้มาก่อน ท่านถูกใครทำร้ายมาแน่ เป็นพวกโจรกลุ่มไหนกันที่เก่งกล้าสามารถถึงขนาดยิงเจ้าชายผู้กุมอำนาจทางทหารของกองทัพอันเกรียงไกรแห่งอัลซาสาห์ได้ถึงเพียงนี้

เวลาผ่านไปจนเกือบจะพลบค่ำ มินันต์ที่นอนฟูบอยู่ข้างๆ บิดาก็รู้สึกตัวตื่นเมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบาเรียกร้องขอน้ำ หลอนงยหน้าขึ้นมองบิดาก็พบว่าท่านคือเจ้าของเสียงนั่นเอง จึงลุกขึ้นไปรินน้ำจากเหยือกใส่ถ้วยแล้วประคองท่านขึ้น และค่อยๆ ป้อนน้ำให้อย่างช้าๆ

“มินันต์หรือลูก” เสียงนั้นแปร่งพร่า แต่ก็ยังฟังดูน่าเกรงขามไม่น้อย

“ข้าเอง” หลอนตอบ “ท่านพ่อเป็นอย่างไรบ้าง”

“ถึงมือแม่ของเจ้าแล้ว มีหรือข้าจะไม่รอด”

“ท่านพ่อไปโดนใครทำร้ายมาหรือ ถึงได้สาหัสขนาดนี้ เป็นโจรกลุ่มใดกัน” หลอนเอ่ยถามด้วยความใคร่รู้

“ไม่ใช่โจรหรอก”

“แล้วใครล่ะ”

กาพย์กระแอม ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ข่มขื่นขึ้น “ไอ้กอเซ็มกับลูกๆ และพวกพ้องของมัน”

“เอ๊ะ...นั่นมันพี่ชายของท่านพ่อไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่” ชายสูงวัยตอบกลับทันควัน ดวงตาวาวโรจน์ด้วยความ
เกรี้ยวกราด “มันไม่ใช่พี่ชายพ่ออีกแล้ว พ่ออุตส่าห์คิดกับมันแบบนั้น
ทุ่มเทแรงกายแรงใจให้มัน แต่มันกับพรรคพวกของมันกลับคิดว่าพ่อจะ
แย่งชิงบัลลังก์ของมัน ก็เลยคิดจะสังหารพ่อ ยังดีที่พ่อพาพวกที่จงรักภักดี
หนีมาได้ ไม่อย่างนั้นคงจะไม่ได้กลับมาเห็นหน้าพวกเจ้าแล้ว”

“เลวจริงๆ” หญิงสาวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ให้พ่อหายเมื่อไหร่ พ่อจะกลับไปแก้แค้นมัน”

“ข้าจะช่วยท่านพ่อด้วย” หล่อนกล่าว แววตาแน่วแน่

“มีเจ้ากับแม่และน้องของเจ้า พวกมันจะต้องได้รู้สำนึกแน่ๆ” กาพีย์
เอ่ยอย่างกระหึ่มใจ ก่อนจะเอ่ยถามบุตรสาวอย่างนึกขึ้นได้ “เอ...แล้วนี่
มันดาอยู่ไหนล่ะ”

“นางไปตามหาท่านพ่อที่เมืองหลวงนะ”

“เด็กโง่เอ๊ย ทะเล่อทะเล่าไปแบบนี้ จะไปเจอพ่อได้อย่างไร”

“พูดเหมือนแม่เบียบ” หญิงสาวก่อน

กาพีย์หัวเราะเบาๆ “เอาเถอะ อีกหน่อยหากพ่อแก้แค้นได้สำเร็จ
พวกเจ้าก็คงจะไม่ต้องลำบากไปตามหาพ่อแล้วละ พวกเจ้าจะได้สุขสบาย
เสียที พ่อจะให้แม่ของเจ้าเป็นราชินี ส่วนเจ้ากับมัลดา พ่อก็จะแต่งตั้งให้
เป็นเจ้าหญิง...ดีไหม”

มินันตเบะปาก “ไม่เอาหรอก เป็นเจ้าหญิงคงไปเที่ยวไหนต่อไหน
ไม่ได้ ต้องหมกตัวอยู่แต่ในวัง เฉลออๆ ท่านพ่อจะจับเข้าไปแต่งงานกับผู้ชาย
ข้าไม่เอาด้วยหรอก”

“ทำไม เจ้าชอบผู้หญิงอย่างนั้นหรือ” ผู้เป็นพ่อกระเซ้าเพราะรู้ว่า
ที่ลูกสาวเกลียดผู้ชายนั้น ไม่ใช่ว่าหล่อนจะชอบเพศเดียวกันอย่างที่ถาม
ออกไปแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะหล่อนใช้ชีวิตอยู่แต่ในทะเลทรายดำ
ที่อุดมไปด้วยโจรร้ายมากมาย ผู้ชายทุกคนล้วนเลวและกักขฬะจนไม่น่า
พิสมัยสำหรับผู้หญิงเลยสักนิดเดียว นั่นทำให้หล่อนมีอคติกับผู้ชาย

ทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

“ท่านพ่อนี้ ไม่ใช่อย่างที่ท่านพูดเสียหน่อย” หล่อนยื่นอย่าง ขวยเขิน “ข้าแค่เกลียดผู้ชาย พวกมันล้วนแล้วแต่เลวด้วยกันทั้งนั้น วันๆ เอาแต่คิดจะลากผู้หญิงขึ้นเตียง...น่าเกลียด”

“เจ้าเกลียดพ่อด้วยสิ”

“โอ๊ะ” หล่อนอ้าปากหวอ ก่อนจะเผยยิ้มจืดเจื่อน “ยกเว้นท่านพ่อ คนเดียว เพราะข้ารักท่านพ่อที่สุดเลย”

พูดจบก็โผล่เข้ากอดบิดาด้วยความคิดถึง เพราะปีนี้พ่อของหล่อนมา เยี่ยมเยียนช้ากว่ากำหนด โดยที่หล่อนไม่รู้เลยว่าเป็นเพราะเกิดการสู้รบกัน ที่เมืองหลวงอย่างหนักหน่วง ทำให้ท่านไม่สามารถปลีกตัวมาหาได้เหมือน เช่นทุกๆ ปีที่ผ่านมา นั่นเป็นเหตุให้น้องสาวของหล่อนตัดสินใจหนีไปหา ท่านนั่นเอง

ผู้เป็นพ่อหัวเราะเบาๆ ยกมือขึ้นลูบศีรษะของลูกสาวอย่าง ทะนุถนอม “เจ้ารักพ่อไหม...มินัต”

“รักสิ” หล่อนตอบอย่างไม่ต้องคิด

“ถ้ารักพ่อ สัญญากับพ่อสักข้อหนึ่งได้ไหม”

“ก็ข้อก็ได้” หญิงสาวตอบแล้วหัวเราะคิกคัก “เท่าที่ท่านพ่อจะมีแรงขอ ข้าทำให้ท่านได้ทุกอย่างแหละ”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าสัญญากับพ่อนะว่าเจ้าจะแก้แค้นพวกลูกๆ ของ ไอ้ก๊อเซ็มให้พ่อ”

มินัตผลจะจากอกของบิดาแล้วมองท่านด้วยแววตามุ่งมั่น “ข้า สัญญา ข้าจะแก้แค้นให้ท่านพ่อให้จงได้”

๒

แปดเดือนต่อมา...

ชายหนุ่มสวมชุดทหารแห่งราชอาณาจักรอัลซาฮาร์เดินไปตาม
โถงทางเดินที่ปูลาดด้วยหินอ่อนสีขาวนวลอย่างเร่งร้อน ใบหน้าของเขา
แม้จะสงบนิ่ง ทว่าแววตากลับซุกซ่อนความร้อใจไว้ไม่มิด ก่อนจะมา
หยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องทรงงานของสมเด็จพระราชินีนาถนิสริน บินติ
สุลต่านกอเซ็ม อัล อะละวีย์ ในที่สุด

ทหารราชองครักษ์ที่ยืนยามอยู่หน้าประตูทำความเคารพเขา
ชายหนุ่มพยักหน้าให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ดูร้อนรณ
ผิดปกติวลีลย “กราบทูลพระราชินีว่าข้า พันเอกรอฟิล อัสม่า ผู้บัญชาการ
กองราชองครักษ์มาขอเข้าเฝ้า”

“ครับผม” ทหารยามเอ่ยชิงขัง รีบเปิดประตู หายเข้าไปในห้อง
ทรงงานประมาณสองสามนาที ก่อนจะออกมาแล้วผายมือเชื้อเชิญผู้พันหนุ่ม
ให้ก้าวตามเข้าไปภายใน

สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินเฝยพระพักตร์จากเอกสารตรงหน้าขึ้น

ทอดพระเนตรเขา ก่อนจะแย้มพระสรวลออกมาแล้วตรัสอย่างอารมณ์ดี “เราแปลกใจนะที่เห็นเจ้าก่อนพระสวามี เรานึกว่าเจ้าชายอัปดุลอะซีซจะรีบมาหาเราด้วยความคิดถึงเสียอีก สงสัยไปถึงมาหว่า คงจะไปต้องตาสาวที่นั่นเข้าแล้วกระมัง”

“มิได้พะยะค่ะ” ผู้พันหนุ่มลະล้าลั้ลักตอบพระตำรัสหยอกล้อของพระราชินีนาถสาว

นั่นทำให้พระพักตร์ของพระองค์เริ่มฉายแววแห่งความสงสัยออกมาทันที ทรงลุกขึ้นจากพระเก้าอี้แล้วทรงพระดำเนินอ้อมโต๊ะทรงงานมายืนต่อหน้าเขาด้วยสีพระพักตร์ที่เริ่มมีแววกังวล

“มีอะไร ทำไมเจ้าทำท่าทางลุกูลึกลนแบบนี้”

“คือ...เอ่อ...เจ้าชายถูกวางยาพิษระหว่างทางกลับจากมาหว่าพะยะค่ะ”

ดวงพระเนตรเบิกโพลงขึ้นมาทันที ยกพระหัตถ์เรียวบางขึ้นทาบพระอุระด้วยความตกพระทัย “ถูกวางยาพิษ...นี่เจ้าพูดอะไร เราไม่เข้าใจ เจ้าหมายถึงเจ้าชายพระองค์ไหน บอกเรามาเดี๋ยวนี้”

“เจ้าชาย...เอ่อ...ทั้งสองพระองค์พะยะค่ะ” กราบทูลจบก็ทรุดกายลงอย่างสำนึกผิด “เป็นความผิดของกระหม่อมเองที่ประมาทเลินเล่อปล่อยให้เจ้าชายทั้งสองพระองค์ต้องพิษ โปรดมีคำสั่งให้ประหารชีวิตกระหม่อมเถิดพะยะค่ะ”

“ตอนนี้เราไม่ประหารใครทั้งนั้น” ตรัสเฉียบขาดอย่างผู้ที่วางตัวเป็นเจ้า แต่ในแววพระเนตรนั้นกลับเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและความกังวลพระทัยที่เอ่อท้นจนท่วมอย่างถูกผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนจะโบกพระหัตถ์ให้ผู้พันหนุ่ม “เจ้าลุกขึ้นมา แล้วพาเราไปหาเจ้าชายทั้งสองเดี๋ยวนี้”

“พะยะค่ะ” รอฟีลลุกขึ้นก่อนจะนำเสด็จสมเด็จพระราชินีนาถนิสรีนออกจากห้องทรงงาน ตรงไปยังห้องพยาบาลหลวงประจำพระราชวัง

อิมติยาซทันที

ที่ห้องพยาบาลหลวงนั้นคล้ายกับโรงพยาบาลย่อยๆ ก็ไม่ปาน เพราะเมื่อเปิดประตูบานใหญ่เข้าไปแล้วก็จะเห็นเป็นห้องโถงใหญ่ที่ศาลคล้ำไปด้วยเหล่าพยาบาลและข้าราชการที่รับใช้ในพระราชวัง ซึ่งกำลังรอเข้ารับการตรวจรักษาด้วยอาการมากน้อยแตกต่างกัน แต่เมื่อทุกคนเห็นสมเด็จพระราชินีนาถเสด็จมา ต่างก็ลุกขึ้นถวายพระพรกันเป็นทิวแถว แม้ว่าบางคนจะป่วยจนลุกขึ้นแทบไม่ไหวก็ตาม

สมเด็จพระราชินีนาถเสด็จประทับที่ตึกให้ทุกคนทำตามสบาย ด้วยท่าทางสงบ แต่ในพระทัยร้อนรน ทรงอยากจะไปให้ถึงห้องพักฟื้นของพระสวามีกับพระอนุชาให้ได้โดยเร็ว

เมื่อพระองค์เสด็จผ่านห้องโถงไปด้านในสุด ราชองครักษ์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูบานหนึ่งก็เปิดประตูให้เสด็จผ่านเข้าไปในห้องพักฟื้นสำหรับพระบรมวงศานุวงศ์โดยเฉพาะ และที่ด้านในสุดของห้องนั้นก็ยังมีห้องอีกหลายห้อง ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นที่พักฟื้นของเจ้าชายทั้งสองพระองค์นั่นเอง

เมื่อบุรุษพยาบาลเห็นสมเด็จพระราชินีนาถเสด็จมาก็รีบถวายบังคมแล้วเปิดประตูห้องให้ จนกระทั่งพระองค์ทอดพระเนตรเจ้าชายทั้งสองที่นอนทอดพระวรกายอยู่บนพระแท่นใกล้ๆ กัน พระพักตร์ของทั้งสองพระองค์นั้นไม่ได้แตกต่างจากพระราชบิดาเมื่อครั้งที่ทรงโดนยาพิษร้ายแรงของพระปิตุลาเลย

สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินทรงแทบจะโผล่เข้าไปหาเจ้าชายทั้งสองทอดพระเนตรชายที่ขวาที่ด้วยสีพระพักตร์ที่เต็มไปด้วยความกังวล พระอัสสุชลที่เอ่อท่วมท้นอยู่เมื่อครู่หลังไหลออกมาจนรอฟิลต้องกันคนอื่นๆ ออกไป ยกเว้นก็แต่หมอหลวงคนเดียวเท่านั้น

“เจ้าชายทั้งสองเป็นอย่างไรบ้าง ท่านหมอหลวง” สมเด็จพระราชินีนาถตรัสถามทันทีที่นายแพทย์ชราเข้าไปถวายบังคม

“เอ่อ...” หมอหลวงละล้าละลัก ก่อนจะกราบทูลตอบด้วยเสียง

เคียด “พระอาการของทั้งสองพระองค์คล้ายกับคนถูกพิษ...เอ่อ...เหมือนกับพิษที่พระราชธิดาก่อเสริมทรงเคยโดนมาเลยพะยะค่ะ”

“แล้วไง” ตรัสถามด้วยพระอารมณ์

“กระหม่อมถวายพระโอสถ แต่พระอาการก็ยังไม่ดีขึ้นเลยพะยะค่ะ”

“หมายความว่าอย่างไร ห้องพยาบาลหลวงแห่งอัลซาฮาห์ไม่มียาที่จะรักษาพิษบ้านนี้หรืออย่างไรกัน” สมเด็จพระราชินีนาถทรงวาดบีบพระหัตถ์ของเจ้าชายทั้งสองด้วยความอาทร และรู้สึกได้ถึงพระวรกายของทั้งสองพระองค์ที่เย็นเฉียบไม่ต่างอะไรกับพื้นหินอ่อนยามต้องลมเลยทีเดียว

“บางที่แม่เฒ่าฟาตินอาจช่วยได้นะพะยะค่ะ” รอฟีลกราบทูล เพราะเคยรู้ว่าคนรับใช้เก่าแก่ของเขาเคยถวายคำปรึกษาที่ริมกำแพงเมืองครั้งที่อดีตพระราชธิดาทรงถูกพิษเมื่อคราวสงคราม

“จริงสิ” พระราชินีนาถสาวตรัสอย่างนึกขึ้นได้ ทรงหันไปหารอฟีลทันที “ท่านผู้พัน ท่านช่วยไปเชิญแม่เฒ่าฟาตินมาที่นี่ได้ไหม”

“ได้พะยะค่ะ” เขาค้อมศีรษะ ก่อนจะกราบทูลลาแล้วเร่งออกจากพระราชวังตรงไปยังบ้านของแม่เฒ่าฟาตินทันที

เมื่อความอุจumas ถึงสุเหร่าอิตรีส รอฟีลก็รีบกระโดดลงจากหลังอุฐแล้วเร่งเดินเข้าไปในตรอกอิตรีสอันเป็นตรอกแคบๆ ที่แน่นขนัดไปด้วยบ้านดินและผู้คนมากมาย ซึ่งเมื่อเห็นท่าทางร้อนรนของเขาก็อดที่จะมองจนเหลียวหลังไม่ได้

หลังจากเดินมาถึงท้ายตรอกก็พบทางแยกสองทาง เขารีบเลี้ยวซ้ายอย่างไม่รอช้า จากนั้นจึงกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปที่บ้านหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวในซอยแยกนั้น

รอฟีลรีบเดินผ่านซุ้มประตูอย่างร้อนใจ โดยไม่ทันได้ระวังตัว ร่างใหญ่

ของเขากระแทกกับใครบางคน ตัวเขาเองไม่ได้สะดุ้งสะเทือน แต่คนที่ม่
ร่างเล็กและบอบบางกว่าหายใจหลังพลั้งกันจ้าเข้า ไหลเล็กๆ ที่ถือมาหล่น
แตก ข้าวของภายในกระจัดกระจายเต็มพื้นไปหมด

ที่แรกรอฟิลนึกว่าชนถูกผู้หญิงเข้าให้แล้ว แต่เมื่อก้มลงมองการ
แต่งกายของคนผู้นั้น ก็กลับพบว่าคนที่นั่งอยู่บนพื้นนั้นเป็นเด็กผู้ชาย
ที่สวมชุดกันดูเราะห์สีขาวม่นชะมุกชะมอมและโพกศีรษะด้วยผ้ากัญปิยะห์
สีขามอชอไปเสียได้

“ข้าขอโทษ” เขารีบเอ่ยพร้อมกับยื่นมือไปให้เด็กคนนั้นอย่างสำนึก
ผิด

แต่เจ้าเด็กน้อยหน้าตาชะมุกชะมอมกลับปิดมือเขาแล้วกล่าวตอบ
ด้วยอารมณ์รุนแรง “ปิดไว้ จะรีบไปไหนกัน ไม่เห็นระอะคนตัวเบ้อเร่อ
เบ้อร่า”

ไต้ยั้นแค่นั้น รอฟิลก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ “เจ้าเปี้ยก...เจ้านะ
เหอตัวเบ้อเร่อ น่าขันเสียจริง”

“อะไรกัน” เด็กหนุ่มถลึงตัวขึ้น “ชนข้าแล้วยังมาหัวเราะใส่ข้าอีก
อย่างนี้ต้องโดนตี”

เด็กหนุ่มแยกเขี้ยวแล้วกระตืบใส่ปลายเท้าของเขา รอฟิลตั้งเท้า
ออกแล้วร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดอย่างคาดไม่ถึงว่า เด็กตัวกะเปี้ยก
เท่านี้จะเล่นงานเขาได้อย่างเจ็บแสบแบบนี้

“เจ้าเด็กบ้า ข้าขอโทษเจ้าแล้ว แล้วก็ยื่นมือให้หมายจะช่วยเจ้า
ให้ลุกขึ้น แต่เจ้ากลับมาเหยียบเท้าข้าเล่นเสียนี้ เจ้านั่น...”

“ข้าทำไ้” เด็กหนุ่มยียดอกขึ้นอย่างไม่ยี่หระ ยื่นหน้าเล็กๆ ชะมุก-
ชะมอมใส่เขาอย่างเอาเรื่อง

รอฟิลได้แต่กำหมัดแล้วนับหนึ่งถึงสิบอยู่ในใจ เพราะราชาการ
แรงด่ววนั้นก็ยังมีอยู่ จะมาต่อล้อต่อเถียงกับเด็กเมื่อวานขึ้นอยู่ก็เห็นที่
จะเสียการใหญ่ไปเปล่าๆ

“เออละ ถ้าวายากันก็แล้วกัน” เขาโบกมืออย่างไม่ถือสา “เข้ามาหาแม่เฒ่าฟาติน นางอยู่หรือเปล่า”

“ไม่รู้” เด็กหนุ่มตอบเมินๆ สะบัดหน้าใส่เขาราวกับผู้หญิงจนเขานึกหวั่นไล่ขึ้นมา

“อูะ อยู่ในบ้านเขาแท้ๆ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเจ้านายอยู่หรือไม่อยู่”

“เราไม่ได้เป็นลูกน้องใคร” หนุ่มน้อยจิกตาส่งค้อนให้หัวใหญ่อย่างกับผู้หญิงที่ไม่ปาน

“เฮ้อ...นี่เจ้าไม่ใช่เด็กรับใช้ของบ้านนี้หรือ” รอฟีลถามอย่างจงน

“ไม่ใช่” เด็กหนุ่มส่ายหน้า “ข้าดูเหมือนเด็กรับใช้นักหรือไง”

“ถ้าอย่างนั้นก็มาซื้อยา” ผู้พันหนุ่มมองไปสมุนไพร่ตากแห้งที่หล่นเกลื่อนอยู่อย่างนึกสงสัย

“เปล่า”

“แล้วไหยที่แตกนี้ เจ้าเอามาจากไหน”

“ในบ้านโน่น” หนุ่มน้อยพยักพืดด้วยหน้าตากวนๆ

“ขโมยมาหรือ”

“วะ” เด็กหนุ่มขึ้นเสียง “เดินมาชนเขาล้มจนไหยแตก ยังจะมากล่าวหาว่าเป็นขโมยอีก เจ้านี่มันคนประเภทไหนกัน”

“อ้าว ข้าจะไปรู้หรือ” รอฟีลเลิกคิ้ว “ก็ข้าถามเจ้าว่ามาซื้อยาหรือ เจ้าก็บอกว่าเปล่า แล้วถามว่าเอาไหยมาจากไหน เจ้าก็บอกว่าหยิบมาจากในบ้าน เป็นเด็กรับใช้ของบ้านหรือก็ไม่ใช่ เทียบหยิบของคนอื่นออกมาอย่างนี้ ถ้าไม่เรียกว่าขโมยแล้วจะเรียกว่าอะไร”

“พูดยาวเป็นถนหน” เด็กหนุ่มเปรียบเปรยกระทบกระทั่ง “ข้าไม่ได้ขโมยเสียหน่อย แม่เฒ่าวานให้ข้าเอาไปสมุนไพร่นี้มาตากต่างหากเล่า”

“อ๊ะ” ผู้พันหนุ่มเดาะนิ้วใส่หน้ามัน “เมื่อครู้อาถามหาแม่เฒ่าฟาติน แต่เจ้ากลับบอกไม่รู้ มันหมายความว่าอย่างไรกันนี้”

“ก็ไม่รู้จ้ะนี่นา ฟาตงฟาตินอะไรนั่น” เด็กหนุ่มตอบหน้าตาย “รู้จ้ะ”

แต่แม่เฒ่า เรียกแต่แม่เฒ่าๆ ไม่รู้ว่าชื่ออะไร ไม่รู้ว่าใช้แม่เฒ่าคนเดียวกับที่เจ้าตามหาหรือเปล่า”

“บัดนี้ บ้านนี้ก็แม่เฒ่าคนเดียวนั่นแหละ” รอฟิลสายหน้าอีก เห็นทีจะคบเด็กสร้างบ้านเสียแล้ว “เจ้านี่มันกวนอารมณ์จริงๆ”

“ใครจะไปรู้” หมุ่มน้อยยกไหล่

“เอาเถอะ ข้าไม่อยากต่อปากต่อคำกับเจ้าแล้ว เสียเวลาจริงๆ” ชายหมุ่มเอ่ยอย่างระอาก ทำท่าจะเดินเข้าไปในบ้าน แต่กลับถูกเจ้าเด็กจอมกวนยื้อแขนเอาไว้เสียอีก

“เดี๋ยวก่อน”

“อะไรอีกล่ะ” เขาหันไปถามด้วยสีหน้าเมื่อน่าย

“ชนแล้วหนีแบบนี้ได้ยังไง ช่วยกันเก็บก่อนสิ”

“ข้ารีบ” พันเอกรอฟิลตอบตื้อๆ สะบัดมือเล็กๆ คู่้นั้นออกจากแขนเสื้อของเขา จากนั้นก็หันหลังให้ แต่พอจะก้าวเดินไปก็มีอันต้องหน้าคะมำจนเกือบจะล้มลง ยิงดีที่ฝึกฝนวิชาการทหารมากทำให้ทรงตัวได้ทันท่วงที

“เจ้าเด็กบ้า มาขัดขาข้าด้วยเรื่องอะไร” เขาหันไปต่อว่าทันที

“ก็มาช่วยกันเก็บก่อนสิ” เด็กบ้ายังยืนยัน

รอฟิลสายหน้าอีกครั้ง ก่อนจะหยิบเหรียญอัลขึ้นมาสวมเหรียญแล้วยื่นให้เด็กน้อย “ข้าจ้างเจ้าก็แล้วกัน ข้ารีบจริงๆ มีคนไม่สบายหนักกำลังรอแม่เฒ่าไปดูแลอยู๋”

เด็กหมุ่มเบะปาก ก่อนจะสะบัดหน้าพริตไปทางอื่น “งั้นเจ้าก็ไปเถอะ ข้าไม่เอาหรอกเงินนะ”

ชายหมุ่มมองหมุ่มน้อยที่เปลี่ยนอารมณ์กะทันหันเมื่อได้ยินว่ามีคนเจ็บอย่างหนัก เขาถอนใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย รีบเดินกลับไปหาหมุ่มน้อยแล้วดึงมือเล็กๆ ขึ้นมาข้างแบออก ก่อนจะวางเหรียญอัลปะเปะลงไป “รีบไปเถอะ ถือว่าเป็นค่าทำขวัญที่ข้าทำให้เจ้าตกใจ ข้าจำเป็นที่จะ

ต้องเร่งไปพบแม่เฒ่าฟาตินจริงๆ ไม่อย่างนั้นข้าจะเก็บของพวกนี้คนเดียว
ไม่ให้เจ้าต้องเสียเหงื่อแม่แต่หยดเดียวเลย”

ดวงตาสีฟ้าใสจ้องมองเขาด้วยแววตาเปลี่ยนไป ก่อนจะสะบัดหน้า
ใส่เขาอีกครั้งจนเขาอดขำไม่ได้ที่มันทำกิจวิธเดียวกับผู้หญิงให้เห็นครั้งแล้ว
ครั้งเล่า พาให้เขาอดสงสัยไม่ได้ว่า เด็กคนนี้อาจจะเป็นพวกลักเพศ
เสียกรรมัง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ เจ้าเด็กหนุ่มคนนี้ก็หน้าสงสารยิ่งนัก หาก
มีใครรู้เข้า มีหวังได้ถูกจับส่งทางการลงโทษลงทัณฑ์ให้เสียเนให้โดยถึง
เจ็ดพันครั้งที่เดียว เพราะศาสนาอิสลามถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น
เป็นบาป

“ยิ้มอะไร”

“ปะ...เปล่า” รอฟิลโบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน “เอาเป็นว่าข้าขอโทษ
เจ้าอีกครั้งก็แล้วกัน เงินนั้นถือว่าเป็นสินน้ำใจ”

“ก็ได้” เด็กหนุ่มเบะปาก แล้วเก็บเหรียญอัลสามเหรียญลงใน
กระเป๋าลือคลุมยาวขมุกขมอมตัวโคร่ง

“ข้าไปละ” ชายหนุ่มเอ่ย ก่อนจะเดินถอยหลังไปสามก้าวอย่างระวังตัว
เมื่อคะเนว่าเกินระยะทำการของเจ้าเด็กเหลือขอแล้ว จึงหันหลังให้แล้ว
รีบวิ่งเข้าไปในบ้านของแม่เฒ่าฟาตินทันที โดยหารู้ไม่ว่าดวงตาสีฟ้าใสนั้น
จับจ้องมองเขาไปจนตลอดทาง จนเมื่อเขาลับหายเข้าไปในบ้านแล้ว
เด็กน้อยคนนั้นจึงค่อยทรุดตัวลงเก็บข้าวของที่เขาคือเป็นต้นเหตุทำให้มัน
หล่นเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นอย่างใจลอย

ทันทีที่แม่เฒ่าฟาตินรับทราบเรื่องราวจากรอฟิล นางก็รีบตามเขา
เข้าสู่พระราชวังอิมติยาซ ระหว่างทางเขาก็ได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้
ฟังว่า หลังจากเจ้าชายอัปดุลอะซีซเสด็จไปมาหว่าเพื่อร่วมงานมงคลสมรส
ของอัซซัล คนสนิทของพระองค์เมื่อครั้งยังเป็นผู้นำกองกำลังติดอาวุธ
อัลฟาห์มียาห์แล้ว ระหว่างเดินทางกลับมาได้ประทับแรมอยู่ในโอเอซิส

กลางทะเลทราย แต่แล้วอยู่ๆ ตอนรุ่งเช้า ทหารยามที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจม ก็เข้าไปพบว่า พระองค์กับเจ้าชายมาอิซซึ่งขอติดตามไปท่องเที่ยวทะเลทราย ด้วยทรงหมดสติอยู่บนพื้น

รอพิลจึงสั่งให้เร่งเดินทางกลับอาห์ดาราห์ทันที เมื่อมาถึงพระราชวัง หมอหลวงกลับบอกว่าเจ้าชายทั้งสองพระองค์นั้นถูกพิษชนิดเดียวกับพระราชบิดาของสมเด็จพระราชินีนาถนิสรินที่เคยถูกพิษชนิดนี้มาแล้ว พระองค์จึงโปรดเกล้าฯ ให้เขามาตามแม่เฒ่าไปเข้าเฝ้าเป็นการด่วน

เมื่อเห็นพระอาการของเจ้าชายทั้งสองแล้ว แม่เฒ่าฟาตินก็ถึงกับตกใจ รีบกราบทูลสมเด็จพระราชินีนาถทันทีว่า เป็นอาการของคนที่ถูกพิษของผลดาหูห์รันด์เหมือนกับที่พระราชบิดาก่อเซ็มทรงเคยโดนจริง ๆ

“หมายความว่าเจ้าชายทั้งสองต้องสิ้นพระชนม์เหมือนเสด็จพ่อของเราหรือ...แม่เฒ่าฟาติน” สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินร้องถามด้วยพระสุรเสียงสิ้นเครือ พระวรกายอ่อนแรงแทบจะล้มลง ยังดีที่ชะยานางกำนัลคนสนิทช่วยพยุงเอาไว้ หาไม่แล้วก็คงได้ล้มลงไปได้ใช้ได้ป่วยอีกพระองค์หนึ่ง

“มิได้เพคะ” หญิงชราค่อมศีรษะ “เมื่อครั้งพระราชบิดาก่อเซ็มนั้น พระองค์ประชวรพระโรคพระหทัยอยู่แล้ว ซ้ำยังชราภาพมาก และตัวยาที่ผสมให้เสวยนั้นค่อนข้างเข้มข้น จึงทำให้เกินที่จะเยียวยาได้เพคะ”

“เจ้าหมายความว่าเจ้ามีวิธรักษาใช้ไหม” พระราชินีนาถสาวทรงโผเข้าประคองไหล่ของนางอย่างมีความหวัง

“หม่อมฉันเคยกราบทูลแล้วว่าพิษของผลดาหูห์รันด์นั้น หากได้ใบของมันมาผสมกับสมุนไพรอีกสองสามอย่างก็จะสามารถทำเป็นยาถอนพิษได้เพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็จัดการเลยสิ” ทรงเร่งเร้า

“เอ่อ...ตะ...แต่มันติดอยู่ตรงที่ว่า...”

“ว่าอะไร” สมเด็จพระราชินีนาถร้องถามอย่างร้อนพระทัยเมื่อ

แม่เฒ่ามีท่าทางล้าละลัก

“ต้นดาหูที่รันต์หายากมาก เท่าที่หม่อมฉันรู้มันมีขึ้นอยู่ที่เดียว เพคะ”

“ที่ไหนล่ะ” ทรงเขย่าวางอ้วนท้วนของแม่เฒ่าอย่างคาดคั้น “บอกมาสิ เราจะส่งคนไปเอามา”

“ที่...เอ่อ...ที่เมืองอัคคาร์เพคะ”

“ในทะเลทรายดำนะหรือ” รอฟีลโพล่งขึ้นด้วยความตกใจ

“ทะเลทรายดำ” สมเด็จพระราชินีนาถนิสรีนทวนคำด้วยความตกพระทัยไม่แพ้กัน

“พะยะค่ะ” ผู้พันหนุ่มค้อมศีรษะ “เมืองอัคคาร์ตั้งอยู่ในโอเอซิสใหญ่ที่สุดของทะเลทรายดำ เป็นแหล่งชุมนุมพวกโจรทะเลทรายกลุ่มกักต่างๆ เรียกได้ว่าเป็นช่องโจรขนาดใหญ่ก็ได้พะยะค่ะ”

“ตายจริง” พระราชินีนาถสาวยกพระหัตถ์ขึ้นทาบพระอุระด้วยความตกพระทัย ก่อนจะหันไปหาแม่เฒ่าฟาตินอีกครั้ง “นอกจากที่เมืองอัคคาร์ ไม่มีที่ไหนมีต้นไม้ชนิดนี้งอกขึ้นมาเลยหรือไง”

“ในเวลากระชั้นแบบนี้ หม่อมฉันคิดไม่ออกจริงๆ เพคะว่ามันจะขึ้นได้ที่ไหนบ้าง เพราะมันเป็นต้นไม้มีพิษ คนเลยไม่นิยมปลูกกัน หม่อมฉันนึกได้เพียงเมืองอัคคาร์ที่เดียวเพคะ”

สมเด็จพระราชินีนาถนิสรีนชมวดพระชนงอย่างสงสัย “เจ้าหมายถึงอะไรที่ว่าเวลากระชั้นนะ”

“เอ่อ...คือ...” ฟาตินกระอักกระอ่วนขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะกราบทูลออกมาตามตรง “พิษนี้แม้จะไม่ทำให้เจ้าชายทั้งสองพระองค์สิ้นพระชนม์ลงทันที แต่ถ้าปล่อยเอาไว้นาน ร่างกายก็จะอ่อนแอลง จนในที่สุดก็จะ...เอ่อ...เป็นเหมือนพระราชธิดาที่พระองค์ก่อนเพคะ”

“โอ...อัปดุลอะซีซ” พระราชินีนาถสาวหันไปทอตพระเนตรพระสวามีด้วยความโศกการวกับว่าพระทัยจะขาดรอนๆ แล้วหันไปทอตพระเนตร

พระอนุชาที่อาการหนักไม่แพ้กันด้วยความรู้สึกที่ไม่แตกต่างกันเลย ก่อนที่ความรู้สึกเหล่านั้นจะโจมตีจนพระองค์ประชวรพระวายุล้มลง ทั้งแม่เฒ่าฟาตินและฮะยาที่ได้รับพระบรมราชานุญาตให้อยู่ในห้องนี้ได้ต่างก็รีบประคองพระองค์แล้วปฐมพยาบาลกันอย่างเต็มที่ จนกระทั่งทรงฟื้นขึ้นมา

“เรามีเวลาเหลืออีกเท่าไร? แม่เฒ่าฟาติน” พันเอกรอฟิลเอ่ยถามขึ้น
 “นั่นสิแม่เฒ่า” สมเด็จพระราชินีนาถรับสั่งถามด้วยพระสุรเสียงแหบโหย “เจ้าชายทั้งสองยังมีเวลาเหลืออีกเท่าไร?”

“พระวรกายของเจ้าชายอัปดุลอะซีซทั้งใหญ่โตและแข็งแรงกว่าใคร น่าจะทนพิษได้สักประมาณหนึ่งเดือนเศษๆ เพคะ” หญิงชรากราบพูลด้วยสีหน้าหนักใจ ก่อนจะอ้าปากค้างเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่กลับถูกผู้พันหนุ่มเอ่ยแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“ถ้าอย่างนั้น เราก็ยังมีเวลามากที่จะไปถึงเมืองอัคคาร์ให้ได้แล้ว กลับมาให้ทันเวลา” ชายหนุ่มกล่าว ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าต่อเบื้องพระพักตร์ “เพื่อเป็นการไถ่โทษที่กระหม่อมปล่อยให้พลละเลยให้เจ้าชายทั้งสองพระองค์ต้องยาพิษ กระหม่อมจะขอเป็นคนไปนำไบดาหุห์รันด์กลับมาเองพะย่ะค่ะ”

“แต่เจ้าบอกเองไม่ใช่หรือว่า เมืองนั้นเป็นเมืองที่ชุมนุมพวกโจรทะเลทราย แล้วเจ้าจะไปเอาไบดาหุห์รันด์กลับมาได้อย่างไร” สมเด็จพระราชินีนาถทรงท้วง พระพักตร์ซีดเผือดลงไปจนพระฉวีที่ขาวอยู่แล้วยิ่งซีดลงไปอีก

“แล้วอีกอย่าง พวกโจรเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่ผูกพยาบาทกับเจ้ามาตั้งแต่ตอนที่พวกมันถูกขับไล่ออกจากทะเลทรายดำไปไม่ใช่หรือ หากเจ้าเข้าไป ก็เท่ากับว่าเราส่งเจ้าไปหาที่ตายแท้ๆ”

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาพะย่ะค่ะ” ผู้พันรอฟิลโบกมือแข็งขัน “กระหม่อมจะปลอมตัวเข้าไป ระยะเวลาตั้งเดือนเศษๆ กระหม่อมคิดว่า

น่าจะสามารถนำไปยาถอนพิษกลับมาช่วยเจ้าชายทั้งสองพระองค์ได้ทันแน่ๆ พะยะคะ”

“ตะ...เตี้ยๆ เพคะ” ฟาตินเอ่ยกระอึกกระอักแทรกขึ้น “หม่อมฉันยังพูดไม่จบเพคะ”

“อะไรอีกละแม่เฒ่า”

“เวลาเดือนเศษนั้นสามารถช่วยเจ้าชายอัปดุลอะซีซได้ก็จริงอยู่เพคะ แต่...” หญิงชราทอดเสียงลง หันไปมองเจ้าชายน้อยที่สลบไสลนี้ๆอยู่บนพระแท่นด้วยแววตาเศร้าหมอง ก่อนจะหันมากราบทูลต่อว่า “เจ้าชายมาอิซยังทรงพระเยาว์ ทั้งพระวรกายก็เล็กกว่า ไม่ได้ออกกำลังฝึกรบหนักหน่วงเช่นเจ้าชายอัปดุลอะซีซ หม่อมฉันเกรงว่า สำหรับเจ้าชายมาอิซแล้ว เราอาจจะมีเวลาไม่ถึงเดือนเศษเพคะ”

“อะไรนะ” สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินเบิกพระเนตรกว้าง

“แล้วเจ้าชายมาอิซจะทรงทนพิษไปได้นานเท่าไร...แม่เฒ่า” รอฟีลตะคอกถาม เพราะหน้าที่ราชองครักษ์ของเขานั้นขึ้นตรงต่อเจ้าชายน้อยพระองค์นี้โดยตรง

“ไม่มีใครบอกได้หรอก ท่านผู้พัน” หญิงชราสายหน้า “มันขึ้นอยู่กับพลังกายและพลังใจของเจ้าชายมาอิซเองด้วย ข้าคิดว่าอย่างช้าก็น่าจะหนึ่งเดือน แต่บางทีก็อาจจะเร็วกว่านั้น”

“ปิดໄ” รอฟีลชกกำปั้นใส่ฝ่ามือตัวเองอย่างเจ็บแค้น “อย่าให้รู้ว่าใครมันทำแบบนี้ นี่มันแก๊งให้ทรมาณชัดๆ”

สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินทรงสะอึก ก่อนจะถอนพระทัยแล้วทอดพระเนตรผู้พันหนุ่มอย่างรู้พระทัยดีว่าเขาหมายถึงอะไร ด้วยการที่ผู้ปองร้ายฝาดำเนินการคุ้มกันอย่างแน่นหนาเข้าไปวางยาพิษเจ้าชายถึงสองพระองค์ถึงในกระโถมได้นั้น ย่อมไม่ใช่คนธรรมดาสามัญอย่างแน่นอน คนผู้นั้นต้องมีฝีมือมาก และผู้ที่มีฝีมือมากขนาดนั้น หากวางยาพิษให้ทั้งสองพระองค์สิ้นพระชนม์ลงทันทีก็ย่อมจะทำได้ แต่เขาคอนั้นก็ไม่ทำ

กลับปล่อยให้มีความที่จะเยียวยารักษาได้ แต่การรักษานั้นก็เต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามอันสาหัสสาครรจ์เหลือเกิน คนคนนั้นทำราวกับว่าต้องการจะให้เจ้าชายทั้งสองสิ้นพระชนม์ลงอย่างช้าๆ ด้วยความทรมาณกาย และในเวลาเดียวกันคนรอบข้างของทั้งสองพระองค์ก็ต้องทุกข์ทรมานใจไม่ต่างอะไรกับการโดนพิษเสียเองเลย

“ฝ่าบาท” รอฟีลร้องเรียก “ได้โปรดมีพระบรมราชโองการให้กระหม่อมไปที่เมืองอัคคาร์ด้วยเถิดพะยะค่ะ กระหม่อมจะได้ทำงานชดเชยต่อความผิดที่ทำหน้าที่บกพร่อง ทำให้เจ้าชายทั้งสองพระองค์ต้องตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ หากไม่แล้ว กระหม่อมก็คงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างลำบากเต็มที่ ได้โปรดเถิดพะยะค่ะ”

พระราชินีนาถสาวหันไปทอດพระเนตรเจ้าชายทั้งสองด้วยพระทัยเศร้าหมอง ก่อนจะถอนพระปัสสาสะออกมาอย่างหนักหน่วง “ถ้าอัปดุลอะซีซไม่โดนพิษไปด้วย เขาก็คงจะขออาสาไปเมืองอัคคาร์เหมือนกับเจ้า”

“เพราะอย่างนั้นจึงเหลือกระหม่อมเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นี้ให้สำเร็จจุล่งไปได้พะยะค่ะ”

“คงไม่ใช่เจ้าคนเดียว” สมเด็จพระราชินีนาถหันกลับไปหาผู้พันหนุ่ม “เราไม่ยอมให้เจ้าไปเสี่ยงตายคนเดียวแน่”

“แต่ถ้าเรายกกองทัพไป กระหม่อมเห็นว่ามันจะเอิกเกริก แล้วภารกิจก็จะยิ่งยากลำบากมากขึ้น ผู้กระหม่อมลอบเข้าไปคนเดียว คงจะทำให้ทำงานได้คล่องตัวขึ้นนะพะยะค่ะ”

“เราไม่จำเป็นต้องยกกองทัพไปมากมายหรอก เราขอเพียงให้เจ้าไม่ต้องเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังเท่านั้น และเราก็แน่ใจว่า เจ้ารู้ว่าจะต้องใช้คนสำหรับภารกิจนี้มากแค่ไหนด้วย”

“และหนึ่งในนั้นต้องเป็นข้า” แม่เฒ่าฟาตินแทรกขึ้นมา

“เจ้าพุดอะไรนะ” รอฟีลหันไปถามด้วยความสงสัย “เจ้าก็ชรามากแล้ว ร่างกายก็อู้อาย จะไปให้มันลำบากลำบากทำไมกัน”

“ถ้าข้าไม่ไปด้วย แล้วท่านจะรู้หรือว่าต้นโหนดเป็นต้นดาทุห์รันด์”
หญิงชราให้เหตุผล

“ไม่ได้หรอก” ผู้พันหนุ่มโบกมือยื่นกราน “ในทะเลทรายดำนั้นอันตรายมาก โดยเฉพาะที่เมืองอัคคาร์ ข้าไม่พาผู้หญิงไปด้วยเด็ดขาด เจ้าเพียงบอกลักษณะของมันมาก็พอ ข้าจะไปหาเอง”

“สมุนไพรหลายชนิดมีลักษณะคล้ายๆ กัน ขนาดข้ายังต้องเพ่ง
อยู่นานกว่าจะแยกแยะได้ แล้วท่านซึ่งไม่ชำนาญเรื่องสมุนไพรจะแยกแยะ
ได้อย่างไร”

“ท่านผู้พัน” พระราชินีสาวทรงเรียก “เราว่าให้แม่เฒ่าไปด้วยเถิด
เพราะถ้าเกิดหิบบิดมามีต้องเสียเวลาไปเปล่าๆ หรือ”

รอพิลทอดมองสมเด็จพระราชินีนาถนิสรีนกับแม่เฒ่าฟาติน
สลัดไปมาอย่างหนักใจ ก่อนจะถอนหายใจอย่างยอมจำนนต่อเหตุผล
ในที่สุด “ก็ได้พะยะค่ะ นางจะเป็นหนึ่งในทีมของกระหม่อม”

“ดี” สมเด็จพระราชินีนาถพยักพระพักตร์อย่างพึงพระทัย “ถ้า
อย่างนั้นเจ้ารีบไปคัดสรรคนเถิด เวลาของเจ้าชายทั้งสองเหลือน้อย
เต็มทีแล้ว”

“พะยะค่ะ” ผู้พันหนุ่มน้อมรับพระราชโองการ ก่อนจะกราบทูลลา
ออกมาพร้อมกับแม่เฒ่าฟาตินเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางสู่เมือง
อัคคาร์ทันที

๓

สำหรับพันเอกรอฟีลแล้ว การคัดสรรคนในเวลาอันจำกัดจำเขี่ย เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องยากเลยแม้แต่หน่อย เพราะเขามีคนของเขาเอาไว้ในใจ อยู่แล้ว ซึ่งบุคคลเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่มาจากกองทัพปะดะวีย์ที่เขา คำนึงถึงทั้งสิ้น

เมื่อได้คนครบแล้ว ผู้พันหนุ่มจึงนัดหมายเหล่าชายฉกรรจ์รูปร่าง สูงใหญ่ทั้งแปดคนให้มารวมตัวกันเข้าเฝ้าสมเด็จพระราชาธิบดีที่ราชธานีศรีนันทองพระโรงของพระราชวังอิมติยาช เพื่อรับพระราชทานพรให้ประสบความสำเร็จในภารกิจอันใหญ่หลวงนี้ ซึ่งถ้ารวมทั้งตัวเขาและแม่เฒ่า ฟาตินด้วยแล้วก็จะสิบคนพอดีพอดี ทว่าคนสุดท้ายที่พูดถึงนั้น เมื่อใกล้จะถึงหมายกำหนดการเสด็จออกแล้วก็ยังมาไม่ถึง จึงทำให้ผู้พันเอกหนุ่มกระวนกระวายใจไม่น้อย

“นี่เจ้ามามุดไปรับแม่เฒ่าฟาตินถึงไหนกัน ทำไมปานนี้ยังไม่มา กันอีก จะได้เวลาที่พระราชินีจะเสด็จมาแล้วนะ” รอฟีลบ่นอุบขณะเดิน วนไปวนมาอยู่หน้าแถวทหารที่ถูกคัดเลือกมา

“ให้เข้าไปตามใหม่ครับ ผู้พัน” ชายจกรรจมิวดำศิระชะโล้นเสนอตัว
ขึ้น

“ไม่ต้องหรอกกีฟาย” ผู้พันหนุ่มโบทมือ “ถ้าสวนทางกันจะเสียเวลา
เปล่า”

ยังไม่ทันขาดคำ มามุดก็วิ่งกระหืดกระหอบมาตามลำพัง เมื่อมาถึง
ก็ทรุดตัวลงจับเข้าหอบจนตัวโยน ปากก็พูดไม่หยุด แต่ฟังไม่รู้เรื่องเลย
สักประโยค

“ใจเย็นๆ” รอฟิลโบทมือ “พักให้หายเหนื่อยก่อนก็ได้”

เมื่อเวลาผ่านไปสักครู่ อากาศหอบของมามุดก็ค่อยๆทุเลาลง เขาจึง
ยืดตัวขึ้นแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ยังคงเจือความเหนื่อยเอาไว้ไม่น้อย
“แม่เฒ่าฟาตินมาได้แล้วครับ...ผู้พัน”

“หือ” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “ทำไมล่ะ”

“แกขาหักแขนหักน่ะสิครับ”

“อ้าว ทำไมถึงหัก วันก่อนก็ยังเห็นดีๆ อยู่นี่” รอฟิลเอ่ยถามด้วยความ
สงสัย

“เมื่อคืนแกตกบันไดน่ะสิครับ” มามุดตอบ

ผู้พันหนุ่มถึงกับส่ายหน้า “จะเดินทางอยู่แล้ว ทำไมไม่ระวังตัวนะ”

“เห็นแกว่ามีคนผลักแกตกจากบันได แต่คนในบ้านก็บอกไม่เห็น
มีใครอยู่บนชั้นสองตอนแกตกลงมาเลยสักคนเดียวครับ” ผู้ใต้บังคับบัญชา
รายงาน ก่อนจะวิเคราะห์เหตุการณ์ออกมาเสร็จสรรพ “แต่ข้าว่าแกแก่
แล้วเลยล่อล่อนมากกว่า พานคิดไปเองว่ามีคนผลัก แต่ที่แท้ก็พลาดท่า
ตกลงมาเองมากกว่า”

“สู้รู้ดีนัก ถ้าแม่เฒ่าได้ยินคงอยากจะวางยาเจ้าให้ตายทีเดียว”
รอฟิลเอ็ดเอา ก่อนจะส่ายหน้าแล้วถอนหายใจออกมาด้วยความหนักใจ
“แล้วนี่จะอย่างไรกัน ไม่มีใครรู้จักต้นตาทูที่รันดเสียด้วย”

“มีสิครับ” เจ้าคนสู้รู้ตอบหน้าซื่อ

“ใคร?” รอฟิลถามสวนกลับไปทันควัน “อย่าบอกนะว่าเป็นเจ้านะ”
 มามุดหัวเราะเอิ๊กอ๊าก โบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “ไม่ใช่หรือครับ
 แต่เป็นเจ้ามุซาต่างหาก”

“มุซา” ผู้พันหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น ทวนคำด้วยความแปลกใจ เพราะ
 ไม่รู้สึกคุ้นชื่อนี้เลยแม้แต่น้อย “ใครกัน”

“ก็เด็กผู้ชายที่แม่เฒ่าฝากมา เห็นว่ามีความรู้เรื่องสมุนไพรมะไฟ
 แกเลยครับ”

“เด็กผู้ชาย?” รอฟิลทวนคำ โพล่คิดไปถึงเด็กที่เดินชนกันที่บ้าน
 ของนางฟาดินเมื่อวันก่อนขึ้นมา “แล้วตอนนี้นั้นอยู่ที่ไหน”

“ข้าให้ร้อข้างนอก ว่าจะมาถามผู้พันก่อนว่าจะอย่างไร”

ผู้พันหนุ่มยกมือขึ้นเกาคางอย่างครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่าง
 ไม่มีทางเลือก “ในเมื่อแม่เฒ่าฝากมา ก็น่าจะไว้ใจได้อยู่ เจ้าไปตามมัน
 เข้ามา ใกล้จะถึงเวลาที่พระราชินีจะเสด็จออกแล้ว”

“ครับผม” มามุดรับคำ ก่อนจะวิ่งกลับออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่นาน
 ก็กลับเข้ามาพร้อมเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งก็เป็นเด็กคนเดียวกันกับที่รอฟิล
 เดินชนเมื่อวันก่อนอย่างที่คาดเอาไว้จริงๆ

“เจ้าเองหรือที่ชื่อ...มุซา” เขาถามด้วยรอยยิ้ม คิดถึงเมื่อครั้งพบ
 กันครั้งแรกแล้วก็ยังอดขำไม่หาย

“ใช่” มุซาขีตกรราวกับจะให้สูงทัดเทียมร่างใหญ่โตของเขา “ข้าเอง
 ...มุซา”

“ไม่นึกเลยว่าเป็นเด็กตัวเบียดจะมีความรู้เรื่องสมุนไพรมะไฟเหมือนกัน”

“ข้าไม่ได้ตัวเบียด ถ้าข้าอายุเท่าเจ้า ข้าจะสูงกว่าเจ้าให้ดู”

คำพูดของมุซาเรียกเสียงครื้นเครงจากเหล่าทหารได้เป็นอย่างดี
 จนเจ้าตัวเบียดหน้าหงิกหน้างอเป็นหนอกอูลูด้วยความไม่พอใจ ก่อน
 ที่เสียงราของครุฑจะดังแทรกขึ้นมาจากพระทวารสำหรับเสด็จออก

“สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินเสด็จแล้ว”

เหล่าทหารรักษาพระองค์จึงพากันหยุดหัวเราะแล้วยืนตรงเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่หน้าพระราชบัลลังก์ เมื่อสมเด็จพระราชินีนาถนิสรินเสด็จออกมาประทับบนพระราชอาสน์ เหล่าทหารอาสาจึงต่างพากันทรุดกายถวายบังคม เมื่อมีพระบรมราชานุญาตแล้ว จึงลุกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียงกัน

“นี่หรือทหารของเจ้า” พระราชินีนาถสาวตรีสถามพร้อมแยม พระสรวล เล่นเอาเจ้าเด็กหนุ่มผู้มาใหม่ถึงกับตะลึง

“พะยะค่ะ” ผู้นำหน่วยพิเศษกราบทูลตอบ “พวกเขาเหล่านี้คือคนที่กระหม่อมคัดสรรมาอย่างดี นี่คือร้อยเอกมามุด ฝ่าบาทคงจำได้ดี เขาคือผู้ที่ยิงเจ้าชายกาพย์จนสิ้นพระชนม์ในสนามรบเมื่อแปดเดือนก่อนพะยะค่ะ”

“เป็นเจ้าเอง” พระราชินีนาถแยมพระสรวลให้ “ขอบใจเจ้ามาก ที่ช่วยให้ราชบัลลังก์ไม่ต้องตกเป็นของคนชั่ว”

“มิเป็นไรมิได้พะยะค่ะ กระหม่อมเพียงทำตามหน้าที่เท่านั้น” มามุดกราบทูลด้วยสีหน้าชื่นบาน ผิดกับเจ้าเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้กัน ซึ่งดูเหมือนจะตะลึงพรึงเพริดเพราะพระสิริโฉมขององค์ราชินีนาถจนน่าหมั่นไส้

“มีกันสิบคนเท่านั้นใช่ไหม”

“พะยะค่ะ กระหม่อมคิดว่าคนแค่นี้ก็คงจะพอ” รอฟีลกราบทูลตอบ

สมเด็จพระราชินีนาถนิสรินพยักพระพักตร์อย่างยิ้มแยม ทว่า รอฟีลกลับรู้สึกว่าเป็นองหลังรอยแยมสรวลนั้นเต็มไปด้วยความทุกข์ระทมที่ไม่สามารถตรัสบอกใคร หรือแสดงให้เห็นให้ใครรู้ว่าพระองค์อ่อนแอได้

“มีใครกันบ้างล่ะนี่”

“ทหารอีกเจ็ดคนที่กระหม่อมคัดมาแล้วแต่ฝากผลงานเอาไว้ ตั้งแต่เมื่อครั้งศึกที่ป้อมมะตะวีย์ รวมไปถึงครั้งล่าสุดที่กำลังแวงเมืองแห่งอาหัดดารห์ทั้งนั้นพะยะค่ะ” รอฟีลรายงาน ก่อนจะแนะนำเป็นรายตัว

เริ่มจาก กิฟาร์ คอลีล ซามิล ซาบิต ดัฟฟา ตาลิด นัซมีย์ และคน
สุดท้าย...

“เด็กคนนี่ชื่อมุซาพะยะคะ” ผู้พันหนุ่มผายมือไปที่เจ้าเด็กน้อยจอม
กวน ก่อนจะขยิบตาเป็นสัญญาณให้ถวายบังคมสมเด็จพระราชินีนาถ
แต่เจ้าเด็กคนนั้นก็กลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จนกระทั่งมามุดที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้อง
กตศรัทธาของหนุ่มน้อยให้ก้มลงถวายความเคารพ

“เจ้าเด็กคนนี่มันเป็นคนบ้านนอก คงจะไม่รู้ขนบธรรมเนียมใน
พระราชวัง ขอฝ่าบาทอย่าได้ทรงถือสามันเลยนะพะยะคะ” รอฟีลรีบออก
รับแทน

“เราไม่ถือหรอก” ผีนทรงพระสรวลเบาๆ ก่อนจะหันไปแย้ม
พระสรวลให้มุซา “เจ้านี่มันหน้าตาน่ารักดี อย่างกับผู้หญิงนะ”

เด็กหนุ่มไม่ตอบอะไร เอาแต่จ้องมองพระพักตร์นั่งจนคนรอบกาย
อึดอัด

ผู้พันหนุ่มค้อมศีรษะลงเพื่อแอบหันไปจ้องมองเจ้าเด็กจอมจู้
ก็เห็นมุซายืนจ้องพระพักตร์ของสมเด็จพระราชินีนาถตาก้างอย่างมึนงง
เขาเข้าใจความรู้สึกของเด็กหนุ่มดี เพราะครั้งแรกที่เขาเห็นพระองค์เมื่อ
ครั้งยังทรงเป็นเจ้าหญิงอยู่นั้น เขาเองก็ตกตะลึงไม่แพ้มุซาเหมือนกัน

นี่อาจเป็นข้อพิสูจน์อย่างหนึ่งก็ได้ว่า เจ้ามุซาคนนี้อาจจะไม่ได้เป็น
พวกลักเพศอย่างที่เขาคาดเดาเอาไว้ตั้งแต่แรก

“แล้วนี่แม่เฒ่าพาตินไปไหนเสียล่ะ”

“แม่เฒ่าเกิดอุบัติเหตุตกบันไดเมื่อคืนพะยะคะ” รอฟีลกราบทูล

“ตายจริง” สมเด็จพระราชินีนาถยกพระหัตถ์ขึ้นทาบพระอุระ
“แล้วนี่เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“ข้าหัก แขนหัก นอนเข้าเฝือกอยู่ที่บ้านพะยะคะ” มามุดรายงาน
เพราะเป็นผู้ไปเห็นเองมากับตา

“โธ่...แล้วนี่จะไปหาสมุนไพร่กันอย่างไรล่ะ แม่เฒ่าบอกเราว่า

ผู้ที่ชำนาญเรื่องสมุนไพรมานั่นที่จะแยกแยะดาตุหฺร์น็ดจากสมุนไพรมชนิดอื่นๆ ได้ไม่ใช่หรือ”

“เป็นเช่นนั้นพะยะค่ะ แต่แม่เฒ่าฟาตินก็ส่งมุขานี้ให้มาทำหน้าที่แทนแล้วพะยะค่ะ” ผู้พันหนุ่มผายมือไปทางเจ้าเด็กหนุ่มที่ยังคงจ้องมองสมเด็จพระราชินีนาถตาค้างอยู่ “เห็นว่ามีความรู้เรื่องสมุนไพรมไม่น้อยเลยพะยะค่ะ”

“จริงหรือ” พระราชินีนาถสาวหันไปตรัสถาม

“ค่ะ...เอ๊ย...ครับ...เอ๊ย...พะยะค่ะ” มุขาละล่ำละลักตอบ พาให้เหล่าทหารอดขำกันได้ใจจนหนุ่มน้อยหน้าอึ้งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

สมเด็จพระราชินีนาถแยมพระสรวลด้วยนึกเอ็นดู ก่อนจะทรงกลั้นอารมณ์แล้วตรัสตบตบขึ้นมาด้วยพระสุรเสียงเข้ม “เอาละๆ เวลาไม่ค่อยทำ ชินซักซำจะเสียการไปอีก เราขออวยพรให้พวกเจ้าปฏิบัติภารกิจได้สำเร็จลุล่วงโดยไม่มีอันตรายใดๆ มากล้ำกราย และขอให้พวกเจ้าจงระวังรักษาตัวให้ดี ให้กลับมาถึงอาหฺ์ดาราหฺ์อย่างปลอดภัยทุกคนนะ”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะ” เหล่าทหารต่างตอบรับเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนที่รอฟีลจะเดินนำกองกำลังของเขาเข้าแถวรับธารพระกรจากสมเด็จพระราชินีนาถ

สมเด็จพระราชินีนาถวางธารพระกรลงบนไหล่ทั้งสองข้างของผู้พันหนุ่มอย่างบรรจง ก่อนจะตรัสออกมาด้วยพระสุรเสียงเข้ม “เราขอแต่งตั้งให้เจ้า พันเอกรอฟีล อัสม่า เป็นหัวหน้าหน่วยพิเศษนามว่าดาตุหฺร์น็ด”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” ผู้พันหนุ่มค้อมศีรษะ ก่อนจะเบี่ยงตัวให้ทหารในหน่วยของเขาเข้ารับพรบั้ง

สมเด็จพระราชินีนาถทรงปฏิบัติกับทหารคนอื่นๆ อย่างเดียวกับที่ปฏิบัติกับผู้พันรอฟีล จนกระทั่งมาถึงเจ้าเด็กน้อยที่ชื่อมุขานี้เป็นคนสุดท้าย

“ก้มลงสวัสดีกับข้า” รอฟีลกระซิบ

“ใครบ้า” มุซาหันมาถามเสียงดังจนเขาสะดุ้ง ต้องหันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้สมเด็จพระราชินีนาถ แล้วแอบใช้ศอกกระทุ้งสีข้างของมุซาให้รู้สำนึก

“โอ๊ย!” เด็กหนุ่มร้องโวย “เจ็บนะ”

พระราชินีนาถทรงพระสรวล ก่อนจะโบกธารพระกรซ้ำๆ “เอาละๆ ไม่ก้มก็ไม่ต้องก้ม เดินมาใกล้เราหน่อยเป็นไร...มุซา”

“พะ...ยะ...คะ” มุซาตอบตะกุกตะกัก ก้าวเข้าไปใกล้สมเด็จพระราชินีนาถ โดยที่สายตายังไม่ละจากพระพักตร์งามแม้แต่น้อย

“กลับมาอย่างปลอดภัยนะ” สมเด็จพระราชินีนาถตรัสด้วยพระสุรเสียงอ่อนหวาน ก่อนจะวางธารพระกรลงบนไหล่เล็กๆ ของมุซาอย่างนึกเอ็นดู

“ชะ...ขอบพระทัย...พะยะคะ” ความเมตตาของพระราชินีนาถสาว ทำเอาเด็กหนุ่มถึงกับเผลอต้วก้มหัวลงอย่างนอบน้อม

ทหารคนอื่น ๆ ต่างเผยแพร่ยิ้มชื่นท่าทางตลกของหนุ่มน้อย แม้กระทั่งสมเด็จพระราชินีนาถเองก็อดที่จะยิ้มสรวลอย่างเอ็นดูไปด้วยไม่ได้ แต่รอฟิลกลับไม่รู้สึกรึเหมือนทุกคน เพราะเขารู้สึกว่าเด็กคนนี้มีอะไรบางอย่างซุกซ่อนปกปิดเอาไว้ แต่เขาก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไร จะดีหรือร้ายก็ยังไม่รู้ จึงได้แต่คิดว่าจะให้คนจับตาดูมุซาอย่างใกล้ชิดสักหน่อย พอดีพอร้ายก็อาจจะแก้ไขอะไรได้ทันก่อนจะสายเกินไป

การเดินทางเริ่มต้นขึ้นทันที เพราะยิ่งช้า พระอาการของเจ้าชายทั้งสองก็จะทรุดลงทุกขณะ ฉะนั้นเมื่อทุกคนออกมาจากห้องพระโรงก็ตรงดิ่งไปยังโรงอุลูลหหลวง เลือกอุลูลูฟีเท้าดีออกมาคนละตัว และคราวนี้เจ้าเด็กมุซาก็ทำให้รอฟิลแปลกใจอีกจนได้ เมื่อหนุ่มน้อยเลือกอุลูลูที่มีลักษณะดีไม่แพ้อุลูลูที่เขาเลือกมาเลยทีเดียว

“เจ้ามีความรู้เรื่องอุลูลูด้วยหรือ”

“ทำไม่ละ เลือกอุลูลูต้องมีความรู้ด้วยหรือ” มุซาขยันทันทีตาย “ข้าก็

แค่เลือกๆ ออกมาเท่านั้น”

ชายหนุ่มได้แต่ส่ายหน้า ก่อนจะจูงอุฐูของเขาออกไปจากโรงอุฐูหลวง

มุขามองตามหลังไปอย่างขัดใจท่าทางซึ่งเคียดของผู้พันหนุ่ม เมื่อมามุดจูงอุฐูเข้ามาใกล้ เขาจึงร้องถามออกไปว่า “ผู้พันของเจ้าเป็นอะไร”

ทหารหนุ่มเล็กคิ้ว หันไปมองไล่หลังผู้บังคับบัญชาจนลับตาค่อนจะหันมาป้องมือกระชับ “คงหึงเจ้าละมัง”

“บ้าสิ” มุขาสวนกลับทันควัน รู้สึกแกำร้อนชู้ช่าอย่างประหลาด “ผู้พันของเจ้าจะมาหึงข้าด้วยเรื่องอะไร”

มามุดขมวดคิ้ว ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างงงๆ ว่า “ก็เจ้าเล่นไปจ้องพระราชินีอย่างนั้น ท่านผู้พันก็ต้องหึงเป็นธรรมดา รู้หรือเปล่าว่าท่านเคยแอบชอบพระราชินีมาก่อนที่พระองค์จะเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเจ้าชายอัปดุลอะซีซเสี่ยอีกนะ”

“อ้อเธอ” เด็กหนุ่มเป่าปากอย่างโล่งใจ หลังจากคิดไปอีกด้านหนึ่ง ก่อนที่จะหันฟังเหตุผล

“เพิ่งเคยเห็นพระพักตร์ของพระราชินีครั้งแรกละสิ” มามุดใช้ดอกสะกิดเบาๆ แล้วยกคิ้วหัวล้าตาอย่างทะเล้นทะเล้ง “ข้าเห็นเจ้ามองตางี้ไม่กะพริบเลย”

“บ้าสิ เดียวก็ฟ้า...” คำว่า ‘ผ่า’ ถูกกลืนหายไปในลำคอทันทีที่นึกขึ้นได้ มุขาก็รีบโบกมือหยอหยายๆ กลบเกลื่อนท่าทางพิรุณของตัวเอง “เออ... เดียวฟ้าก็ลงโทษหรือที่ไปคิดอะไรกับพระราชินีแบบนั้น”

“นั่นนะสิ ทรงเป็นถึงเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเชียวนา”

เด็กหนุ่มโบกมือ “ข้าไม่ได้คิดอะไรหรอก แค่เห็นนางสวยมากเท่านั้น ตั้งแต่เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ ข้าก็เพิ่งจะเคยเห็นคนที่สวยเหมือนแม่ของข้าก็วันนี้เอง บอกตรงๆ นะว่านอกจากแม่แล้ว ข้ายังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนสวยเท่านี้มาก่อนเลยจริงๆ”

“เออ...ข้าก็คิดเหมือนกัน ผู้หญิงอะไร สวยจริงๆ พับผ้าสิ” มามูดหัวเราะ ก่อนจะเอื้อมแขนมากอดคอมุซาประหนึ่งเพื่อนร่วมตาย

“เฮ้ย!” เด็กหนุ่มสะดุ้งโหยง ก่อนจะมุดลอดวงแขนของร้อยเอกหนุ่ม แล้วถอยห่างออกมาหลายก้าว

“อะไรวะ ทำสะตืดสะตืดเป็นผู้หญิงไปได้” มามูดบ่นพึมพำ “แค่จะถามว่าแม่ของเจ้าสวยขนาดไม่เป็นรองใครในอัลซาฮาห์ตัดเทียบ กับพระราชินีเชียวหรือ”

“ไซ่ลี” มุซาตอบหัวนๆ แล้วหลิวตามองคนถามด้วยความสงสัย “เจ้าจะรู้ไปทำไม”

“ข้าก็อยากเห็นนะชีวาจะสวยสักแค่ไหน”

“ทะเล้ง” มุซาถลึงตาใส่ ก่อนจะเดินจูงอุฐตามผู้พันหนุ่มออกไปอีกคน ทั้งให้คนดูกว่าส่งเสียงหัวเราะตามหลังมาอย่างไม่ขาดสาย

หลังจากทุกคนพร้อมแล้ว รอฟิลก็สั่งให้เคลื่อนขบวน อุฐทั้งสิบตัวค่อยๆ เดินอย่างเหยาะจากพระราชวังอิมติยาชไปจนถึงประตูเมือง ต่อเมื่อผ่านประตูใหญ่ไปแล้ว และทำอุฐย่างเหยียบลงบนผืนทราย อุฐทั้งสิบตัวก็ถูกเขี่ยให้ห้อยตะบิ้งไปอย่างรวดเร็วปานสายลมที่พัดวูบไหว จนกระทั่งมาถึงป้อมปราการแห่งหนึ่งทางเหนือของอัลซาฮาห์ในเวลาบ่ายคล้อยเต็มที่

“เราจะพักกันที่ป้อมมะตะวียก่อนสักคืน พรุ่งนี้เข้าค่ายออกเดินทางเข้าสู่เขตทะเลทรายดำ” รอฟิลกล่าวหลังจากให้สัญญาณหยุดอุฐใกล้กับป้อมนั้น

เมื่อทุกคนรับรู้ จึงค่อยๆ ขับอุฐย่างเหยาะเข้าไปจนประชิดป้อมเมื่อทหารยามที่เฝ้าอยู่เห็นรอฟิลก็จำได้ รีบเปิดประตูให้ทันที หน่วยรบพิเศษจึงขับอุฐเข้าไปภายในซึ่งเป็นห้องโถงกว้าง สร้างจากศิลาก้อนใหญ่หลายก้อนเรียงต่อกันอย่างสวยงาม ตรงกลางโถงนั้นมีบ่อน้ำพุเก่า ทิวทั้งลานคลาคล่ำไปด้วยทหารซึ่งรู้จักมักคุ้นกันดีอยู่แล้ว ยกเว้นก็แต่มุซา

คนเดียว

“ไ้ เพิ่งเคยมาที่ป้อมนี้หนแรกละสิ” มามุดเอ่ยถามเจ้าตัวเปี้ยก เพราะเห็นมุซามองไปทั่วเหมือนพวกบ้านนอกเข้ากรุง

“อือ” เจ้าตัวเปี้ยกตอบลุ่มๆ หน้าตาบูดบึ้ง ก่อนจะกระโดดลงจากอูฐตามผู้นำขบวน แล้วดิ่งบั้งเทียนไปผูกไว้กับซื่อปะปนกับอูฐตัวอื่นๆ

“เป็นอะไรไป ทำหน้าเหมือนเพิ่งจะกินนมบูดมา” ร้อยเอกหนุ่มตามมาถามต่ออย่างไม่ลดละ

“เปล่า” มุซายักไหล่ “แค่ไม่ค่อยชอบที่นี่”

“ทำไมละ มันเป็นป้อมประวัติศาสตร์เลยรู้ไหม” มามุดเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ “ท่านผู้พันนะเคยมาสร้างวีรกรรมเอาไว้ที่นี่ชื่อกระฉ่อนไปทั่วทั้งอัลซายาห์เลยนะ ทำเอาพวกโจรพากันขยาดไปตามๆ กันเลยทีเดียว”

พอขาดคำเท่านั้นเอง เจ้าเด็กหนุ่มก็หันขวับไปมองคนพูดด้วยสายตาขุ่นขวาง ทำเอาเจ้าตัวถึงกับสะดุ้ง

“เฮ้ย...ทำไมมองข้าแบบนี้วะ”

“เปล่า” หนุ่มน้อยตอบหัวหัววน ก่อนจะผละจากไปด้วยท่าทางกะบิ้งกะบอนเหมือนผู้หญิงที่ไม่ปาน

“อะไรของมันวะ” มามุดได้แต่ส่ายหน้า แต่กลับต้องสะดุ้งอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงใครบางคนจากทางด้านหลัง

“ทะเลาะอะไรกับเด็ก”

ร้อยเอกหนุ่มหันไปยิ้มทะเล้นให้ผู้บังคับบัญชา “เปล่านี่ครับ ข้าก็แค่เล่าวีรกรรมของผู้พันที่ป้อมนี้ให้มันฟัง แต่ยังไม่จบ อยู่ๆ มันก็เดินปัดตูดไปโน่น ทำอย่างกับผู้หญิงเลย ให้ตายสิ”

“ปากอย่างเจ้า คงไปพูดผิดหูมันเข้าละสิ”

“ปัดไรผู้พัน” มามุดส่ายหน้า “ยังไม่ทันไรก็เห็นของใหม่ดีกว่าของเก่าเสียแล้ว อย่างนี้มันน่าน้อยใจนัก”

“อะไรของใหม่ของเก่า”

“ก็ที่เดินบิดกันไปนั่นแหละของใหม่หน้าตาสดใส” ร้อยเอกหนุ่มพยักพืดไปที่เจ้ามูซา ซึ่งไปทรุดตัวนั่งพิงกำแพงป้อม หน้าตาองั้ราวกับพระจันทร์เสี้ยว

“พูดเป็นบ้า” รอฟีลสายหน้า ก่อนจะรวบรวมสติบังคับบัญชาด้วยท่อนแขนแล้วลากธนูธนูกั้ไป “เลิกบ้าได้แล้ว ไปหาอับบัส ผู้บังคับการกองพันคนใหม่กับข้าเดี๋ยวนี๊”

“คร้าบ...ผู้พัน” มามุดลากเสียงยาว แล้วเดินตามไปอย่างทุลักทุเล เพราะถูกล็อกคอเอาไว้

มูซามองตามผู้พันหนุ่มไปด้วยสายตาซึ่งเคียด ก่อนจะสะบัดหน้าเดินไปทางอื่น แต่ก็กลับสบกับสายตาของนั้ซมีย์ หนึ่งในหน่วยดาทุห์รันดที่พันเอกรอฟีลคัดสรรมา เมื่อทหารคนนั้นเห็นว่ามูซามองมาก็ถึงกับสะดุ้งแล้วแสร้งทำเป็นมองเดินไปทางอื่น แต่สักพักก็หันกลับมาอีก เมื่อเห็นดวงตาสีฟ้าใสของมูซายังคงจับจ้องอยู่ก็ทำเดินไปอีกครั้ง คราวนี้ถึงกับเดินหนีไปทางอื่นโดยไม่เหลียวกลับมาองอีกเลย

“เจ้าบ้านี้ มันสงสัยเราหรือเปล่านะ” เด็กหนุ่มบ่นอุบ ก่อนจะหลับตาลงหมายจะงีบเอาแรงเสียหน่อย ทว่าเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นก็ทำเอาดวงตาเบิกโพลงขึ้นมาอีก

“เจ้าอยู่นี่เอง”

เจ้าตัวเบียดงยหน้ามองก็เห็นว่าผู้ร้องทักนั้นเป็นชายผิวดำร่างใหญ่เส้นผมหยิกขอด กำลังทรุดตัวลงนั่งข้างๆ มันสะดุ้งด้วยความคาดไม่ถึง ก่อนจะหันซ้ายหันขวามองรอบกายอย่างระแวดระวัง เมื่อเห็นว่าแถวนี้ห่างไกลจากผู้คนพอสมควรก็หันกลับไปหาผู้ชายคนนั้นแล้วป้องปากกระซิบเบาๆ

“ญายิร...เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ไม่กลัวพวกทหารจับเรอะ”

“ก็แม่ของเจ้านะสิ ส่งให้ข้ามาคอยดูแลเจ้า” ผู้ถูกเรียกว่าญายิร

เอ่ยตอบ “ข้าเลยต้องปลอมเป็นทหารมารอเจ้าอยู่ที่นี่”

“ข้าไม่ต้องให้ใครดูแลหรอก” มุซาตอบเมินๆ “เจ้ากลับไปเถอะบอกแม่ด้วยว่าข้าปลอดภัยดี”

“แต่แม่ของเจ้าเป็นห่วงเจ้ามากนะ”

“เจ้าก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าข้าล่อไรรอพี่ลากับไอ้มามุตมาถึงที่นี่ได้ แล้วมันกับพวกก็กำลังจะเข้าไปในทะเลทรายดำในวันพรุ่งนี้แล้ว ข้าจะพา มันไปหาท่านพ่อ เพื่อที่ท่านพ่อจะได้ลงโทษมันให้สาสมกับที่มันทำกับท่านพ่อเอาไว้”

“ข้าเห็นแล้ว” ญายิรพยักหน้า “นี่ใช่ไหมเหตุผลที่เจ้าไม่ฆ่าเจ้าชายสองคนนั้นในทันที ทั้งที่เจ้าทำได้”

“แน่นอน” มุซาพยักหน้ารับ ดวงตาสีฟ้าใสฉายแววเจ้าเล่ห์ “ข้าต้องการให้พวกมันตายอย่างช้าๆ ระหว่างนั้น ไรรอพี่ลากับไอ้มามุตมันก็ต้องไปหาต้นดาทุห์รันด์ที่เมืองอัคคาร์ เมื่อพวกมันเดินทางไปถึง ข้าจะพาพวกมันไปมอบให้ท่านพ่อด้วยตัวเอง หลังจากนั้นข้าจะกลับไปผ่านางราชินีคนสวยคนนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น ข้าจะคอยระวังหลังให้เจ้า”

“ไม่ต้องหรอก” เด็กหนุ่มโบทมือ “พวกมันไม่รู้ข้าเป็นใคร เพราะข้าอุตส่าห์วางแผนเข้าไปตีสนิทกับยายเฒ่าฟาตินเป็นเดือนจนนางไว้ใจพอข้าผลักดันงตกบันไดเมื่อวาน นางก็เลยแนะนำข้าให้เข้าร่วมเดินทางมาตามหาดาทุห์รันด์แทน พวกมันคงไม่สงสัยข้าหรอก แต่ถ้าขึ้นเจ้าตามไป พวกมันอาจจะสงสัยได้”

“เจ้าแน่ใจหรือว่าพวกมันจะไว้ใจเจ้าจริงๆ”

“เจ้าหมายความว่ายังไง” มุซาตวัดสายตามองจอมโจรในคราบทหาร

“ก็ทหารของไรรอพี่ลคนนั้นนะสิ” ญายิรพยักหน้าไปตรงที่นั่นซมึ้ย เคยยืนอยู่ ก่อนจะย้อนถาม “ข้าเห็นมันมองเจ้าตาเป็นมัน เจ้าเองก็เห็น

ไม่ใช่หรือ อย่างนี้แล้วเจ้าจะแน่ใจได้อย่างไรว่าพวกมันไว้ใจเจ้า”

มุซาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย แต่ก็ร้องซัดออกไปอย่างมั่นใจในตัวเอง “เรื่องนี้ข้าจัดการได้”

“เจ้าจะจัดการมันอย่างไร ตัวมันอย่างกับตึก เจ้ามันก็แค่เด็กตัวเบียด”

เด็กหนุ่มตัวต้วตามองคนพูดด้วยสายตาทุ่นเขี้ยว “อย่าได้มัวว่าข้าว่าตัวเบียด เจ้าลืมแล้วหรือว่าข้าสามารถฆ่าคนที่ตัวใหญ่กว่าได้ในคราวเดียวถึงเจ็ดแปดคน”

“แน่นอนว่าข้ารู้” ญายีรบอก

“ถ้าใครมันขวางทางข้า” มุซากำหมัดแน่น “ข้าจะฆ่ามัน”

“แต่...”

“รวมทั้งเจ้าด้วย” เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงเขี้ยว “ถ้าเจ้าทำแผนที่ข้าอุตสำหรับวางเอาไว้แตก ข้าจะฆ่าเจ้า”

ญายีรถึงกับสะอึก ก่อนจะก้มศีรษะลงอย่างจำใจ “ตกลง ถ้าอย่างนั้นข้าจะกลับอัคคาร์”

“ดีแล้ว” มุซาพยักหน้า “กลับไปบอกท่านแม่กับท่านพ่อของข้าด้วยว่า ให้เตรียมการแก้แค้นได้แล้ว อีกไม่เกินหนึ่งสัปดาห์ รับรองว่าข้าจะพาเอิร์ธฟิลกับไอ้มามุดไปถวายให้ท่านพ่อได้แน่ๆ”

ชายผิวดำ ผมหยิกขอดพยักหน้า เขามองหน้าเด็กหนุ่มอย่างลังเล ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินหายลับสายตาไปในที่สุด

๔

มุชารู้สึกตัวตื่นขึ้นมาในกลางดึกเมื่อรู้สึกว่ามีใครบางคนมาสะกิดที่ต้นแขนด้วยความแรงตามระดับการงัวเงียของตน จนกระทั่งรู้สึกถึงระดับความแรงขั้นสูงสุดที่ทำให้ร่างกายบางเบาของเขากิ่งหลุนๆ ตกจากเตียงสนามที่ตั้งอยู่ในห้องเล็กๆ ห้องหนึ่งภายในป้อมมะตะวีร์

“ไอ้บะ...” ไม่ทันที่มุชารู้สึกจะสบถจบ มือหนาใหญ่ก็ตะปบลงมาบนริมฝีปากของเขา เมื่อเขาเบิ่งตามองเจ้าของมือนั้นก็พบว่า เป็นมามุดนั่นเอง

“เงียบๆ” ร้อยเอกหนุ่มจู้ปาก ก่อนจะปล่อยมือออกจากปากของมุชารู้แล้วพยักพยิดไปที่ประตู

เมื่อเด็กหนุ่มมองตามและเหลียวมองไปรอบๆ ห้องที่พันเอกรอฟิลให้มานอนรวมกันอยู่ก็พบว่า พวกหน่วยดาหูที่รันต์คนอื่นๆ ลุกขึ้นมาด้วยท่าทางซึ่งขังกันหมดแล้ว โดยเฉพาะหัวหน้าหน่วยที่กำลังแฉ่งประตูอะไรบางอย่างที่ห้องโถงด้านนอกอยู่

“เกิดอะไรขึ้น” มุชารู้ถามมามุด

“พวกทหารมะตะวีร์นะสิ มันรวมตัวกันอยู่ที่ด้านนอกนั่น อ้าว

ครบมือเซียว”

“เจ้าหมายความว่ายังไง ข้าไม่เข้าใจ”

“เมื่อหัวค่ำมีคนมาบอกผู้พันว่า ที่นี้อาจจะไม่ปลอดภัย”

“ทำไมล่ะ”

مامูดสายหน้า “ข้าก็ไม่แน่ใจหรอก เพียงรู้ระแคะระคายมาว่า ผู้พันอับบัลผู้นำกองพันบะตะวียัดคนใหม่ไม่ค่อยเป็นมิตรกับผู้พันรอฟิล ลักเท่าไหร”

“ไหนว่าร่วมเป็นร่วมตายกันมาไม่ใช่หรือ”

“อำนาจมันไม่เข้าใครออกใครหรอก” ร้อยเอกหนุ่มยกไหล่ “เมื่อก่อนเป็นลูกน้อง เดียวนี้ใหญ่โตขึ้นก็ร่างคักกองทัพไปหมด เมื่อตอนมาถึงก็ยิงพูดถากถางผู้พันต่างๆ นานา”

“แล้วนี่พวกมันจะฆ่าพวกเราหรือ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้น” มามูดพยักหน้า

“แต่พวกเราได้รับพระบรมราชโองการมาจากพระราชินีไม่ใช่หรือ ถ้าพวกมันฆ่าเรามีต้องโทษข้อหาเป็นกบฏหรืออะไร”

“ไอ้เด็กน้อยเอ๊ย”

คนถูกว่าทำหน้าอ “ข้าไม่ใช่เด็กแล้ว”

مامูดหัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ยต่ออย่างไม่สนใจคำแก้ของมุซา “ไอ้ผู้พันกระจอกเนี่ยมันคงคิดการใหญ่ตามลำพังไม่ได้หรอก ข้ารู้จักมันดี ถ้าไม่มีคนคอยหนุนหลังก็คงไม่กล้าทำอะไร แล้วเจ้ารู้ไหม พวกผู้ใหญ่ในกองทัพก็ไม่มีใครจะชอบผู้พันลักเท่าไหรหรอกนะ”

“ทำไมล่ะ ไหนว่าผู้พันของเจ้าเก่งนักเก่งหนาไม่ใช่หรือ”

“ก็เก่งนะสิ แล้วยังเป็นคนโปรดของพระราชินีกับเจ้าชายทั้งสองอีกด้วย อย่างนี้จะไม่ให้คนที่เคยใหญ่โตมาก่อนหวาดกลัวหวงแก้วก็ได้หรือ พวกมันก็คงจะคอยคิดกำจัดผู้พันอยู่แหละ ตอนนี้นักเราอยู่ห่างพระนคร พระกรรมพอดู ถ้าพวกมันจะหาเรื่องใส่ความกันก็คงจะไม่ยาก”

“อู๋”

เสียงดังจากผู้พันหนุ่มทำให้การสนทนายุติลงโดยพลัน ก่อนที่เขาจะถอยห่างจากประตูมารวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ “นี่ชิมี่ ทางหน้าต่างเป็นอย่างไรบ้าง”

“มีทหารซุ่มอยู่พอสมควรครับ แต่เห็นจะไม่มากเท่าที่ข้างหลังประตูนั้น” ชายร่างใหญ่ คิ้วหนา ไผ่ไว้หนวดเต้ไว้เคราตอบ ก่อนจะหลิวตามองมุซาด้วยสายตาแปลกๆ เหมือนกับเมื่อตอนบ่าย

“พวกมันคงคิดว่าพวกเราหลับแล้วไม่ทันระวังตัว เลยวางกำลังเอาไว้แค่เผื่อว่าพวกเราบางคนเล็ดลอดออกไปทางหน้าต่างได้แน่ๆ” มามุดตั้งข้อสังเกต

“ถ้าอย่างนั้นเราจะลอบออกไปทางหน้าต่าง พวกเราจะต้องตีฝ่าออกไปให้เร็วที่สุด ไม่ให้พวกที่อยู่ในป้อมตามออกไปทัน” รอฟีลวางแผนการด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“แล้วเจ้าเด็กเปียกนี่ล่ะครับ” คอสิลพยักพยิตมาที่มุซา

“ข้าไม่ใช่เด็ก” มุซาส่งเสียงคำราม

“เจ้าใช้ดาบเป็นไหม” รอฟีลเอ่ยถามอย่างไม่สนใจคำแก้ของเด็กหนุ่ม

“ไม่เป็น” มุซาสายหน้า

“ชี้หลังข้าไปไหม” นัชมี่เสนอตัวทันที สายตาที่มองมานั้นทำเอามุซาขนหัวลุกทีเดียว

“ไม่ต้อง” เด็กหนุ่มโบกมือทันทัน “ถึงข้าจะใช้ดาบไม่เป็น แต่ข้าใช้ไถนี่เป็น”

พูดจบมุซาก็ดึงม้วนเส้นที่ทำจากเชือกหนังถักเป็นเปียขึ้นมาโชว์พาให้ทุกคนอดที่จะอึ้งย้มไม่ได้ โดยเฉพาะนัชมี่

“เก็บเส้นของเจ้าเอาไว้เถียนสาวๆ เถอะ แล้วมาขึ้นหลังข้า” เจ้าคราหนาเอ่ยเยาะ

มุซาทำท่าว่าจะสวนออกไป แต่ผู้พันหนุ่มกลับเอ่ยแทรกออกมาเสียก่อน มุซาจึงจำต้องชะงักไป

“ข้าเห็นด้วยกับนัชมีย์นะ” แล้วรอฟีลก็ชี้หน้ามุซาอย่างขึงขัง “เจ้าเป็นคนสำคัญของภารกิจนี้ ข้าจะปล่อยให้เจ้าเสี่ยงอันตรายไม่ได้ เจ้าต้องไปกับนัชมีย์”

“ปิดໄໝ เมื่อไหร่จะเลิกเห็นข้าเป็นเด็กเสียทีนะ” มุซาบ่นอุบ

“ไม่มีการโต้แย้ง เพราะนี่คือคำสั่ง” ผู้พันหนุ่มกล่าวอย่างเฉียบขาด

มุซาเพ่งมองผู้นำอย่างขึงเคียด ก่อนจะสะบัดหน้าใส่อย่างยอมจำนน แล้วเก็บแล้เห็นบเอาไว้กับเข็มขัดได้เสื่อคลุมตัวยาวตามเดิม กิริยานั้นเรียกรอยยิ้มจากนัชมีย์ได้ไม่น้อย

“ข้าจะออกไปก่อน แล้วพวกเจ้าค่อยๆ ททยอยตามออกไป ให้นัชมีย์กับมุซาอยู่กลางขบวน” รอฟีลวางแผน ก่อนจะชักดาบคิลิจ^๑ ยาวโค้งออกมาเตรียมพร้อม หลังจากนั้นก็เดินไปที่หน้าต่าง แ้มออกเล็กน้อยเพื่อดูสถานการณ์ จากนั้นจึงยกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเตรียมพร้อม

“ขึ้นมาลิเจ้าหนู” นัชมีย์หันหลังให้แล้วร้องเรียกมุซา

เจ้าเด็กหนุ่มทำปากเบะ ก่อนจะกระโดดขึ้นหลังคนร่างใหญ่กว่าเท่าตัวอย่างนี้กระแวง เพราะเห็นสายตาแปลกๆ ของชายคนนี้จ้องจับผิดมาตั้งแต่เมื่อตอนบ่ายแล้ว

“กอดแน่นๆ นะ” เจ้าคราหนาเอ่ย

“แค่นี้ก็พอม่ั้ง”

“ถ้าออกไป ข้าคงไม่มีมือที่จะจับเจ้าเหมือนตอนนี้” นัชมีย์ให้เหตุผล

“อ้อ” มุซาครางอย่างไม่เต็มใจนัก กระชับสองแขนกับลำคอหนานั้นแน่นขึ้น

“ตัวเจ้านี้มันนุ่มน้อมอย่างกับผู้หญิง”

^๑ ดาบคิลิจ (Kilij Saber) คือดาบยาวโค้งแบบที่พวกเติร์ก หรือตุรกีใช้

“พูดบ้าง” มูซาอ่อนเอา

นัชมีย์หัวเราะเบาๆ ขณะที่สายต่ายังคงจับจ้องที่มือของผู้พันรอฟีลอย่างเตรียมพร้อม “ข้าถามจริงๆ เถอะ เจ้าเป็นผู้ชายจริงๆ หรือเปล่า”

มูซาสะอึก “จะ...จริงสิ จะให้ข้าแก้ผ้าให้ดูไหมล่ะ”

“รอดจากที่นี่ไป ข้าจับเจ้าแก้ผ้าดูแน่ๆ” เจ้าเคราหนาพูดพลางหัวเราะเบาๆ ไปพลาง จนมูซาไม่แน่ใจว่าเขาพูดเล่นหรือพูดจริง จึงได้แต่ทำนิ่งเฉยเสีย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธอะไรให้วุ่นวาย เพราะคิดว่าคงไม่โดนคาดคั้นเอาความจริงในสถานการณ์ซับซ้อนแบบนี้แน่ ส่วนเรื่องจะรอดหรือไม่รอดออกไปนั้นก็ค่อยว่ากันอีกที

แต่ที่แน่ๆ เจ้านัชมีย์คนนี้ไม่น่าไว้ใจอย่างแน่นอน

หลังจากผู้พันรอฟีลให้สัญญาณ เขาก็เป็นคนแรกที่กระโดดออกไปทางหน้าต่าง ตามด้วยกิฟาร์ คอสิล ซามิล และนัชมีย์ที่มีมูซาชี้หลังไปด้วย จากนั้นอีกสี่คนที่เหลือก็กระโดดตามออกมา

เพียงทหารบะดะวีย์ที่ซุ่มอยู่เห็นพวกเขา พวกมันก็กระโดดออกจากที่ซุ่มซ่อน ชักดาบปราดเข้าหาอย่างมาดร้าย หน่วยดาหูร์รันด์ที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็วิ่งเข้าหาทันที หมายถึงทะเลาะลงออกจากวงล้อมให้ได้อย่างรวดเร็วตามที่ได้วางแผนเอาไว้

เมื่อเกิดการปะทะ นัชมีย์ก็ปล่อยสองมือที่ประคองมูซาเอาไว้แล้วจับดาบพาดฟันกับคนอื่นๆ ทำเอาเจ้าเด็กน้อยต้องใช้ทั้งแขนทั้งขาอุดรจัดร่างใหญ่เอาไว้แน่นเพื่อไม่ให้ตกลงไปด้วยแรงเหวี่ยงซ้ายป่ายขวาที่เจ้าเคราหนานั้นโยกไปมาตามจังหวะการต่อสู้

ทหารบะดะวีย์ถูกฟันล้มตายไปเป็นอันมาก หน่วยดาหูร์รันด์จึงเปรียบเสมือนมิดคัมที่แทงเข้าไปในเนื้อแกะ สามารถแหวกจนเกือบจะทะลุไปอีกด้านหนึ่งของโอเอสซิสซึ่งเป็นทะเลทรายอันกว้างใหญ่ไพศาลได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“เราจะรอดไปได้ยังไง พวกเราไม่มีอุจฺฐ” มุชฺชาตะโกนถามแข่งกับเสียงดาบของทั้งสองฝ่ายที่พาดฟันกันอย่างเนมามัน

“เอาตัวให้รอดก่อนเถอะ” นัชฺมีย์บอกก่อนจะลงดาบฟันอีกคนล้มลงไป แต่กลับไม่มีเลือดหรือรอยบาดแผลสักนิด

เมื่อมุชฺชาสังเกตดูการถือดาบของนักรบฝ่ายตนเองถึงได้รู้ว่าพวกเขาต่างมิได้ใช้ดาบที่มีคมพาดฟันกับศัตรูเลยแม้แต่น้อย ภาพนั้นยังความประหลาดใจให้เด็กหนุ่มจนอดที่จะเอ่ยถามออกมาไม่ได้

“ทำไมพวกเจ้าไม่ฆ่ามัน”

“ข้าไม่ฆ่าพวกเดียวกันเอง” นัชฺมีย์คำราม ก่อนจะใช้สันดาบกระแทกอีกคนจนล้มพับไปอีก

“แต่พวกมันจะฆ่าเจ้านะ”

“เจ้าไม่ต้องกลัวหรอกนะ พวกนี้ไม่คณนามือพวกเราหรอก” เจ้าเคราะห์นาตอกลับมามีความมั่นใจ กระทั่งใช้สันดาบพาดเอาปรากราด้านสุดท้ายล้มลงแล้ว จึงวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตเข้าสู่ทะเลทรายอันเว้งว่างกว้างใหญ่ท่ามกลางความมืดมิดของราตรีกาล

ระหว่างทาง มุชฺชาก็หันไปมองบ้อมปรากราที่เพิ่งจากมา ก่อนจะหันกลับไปตะโกนบอกทุกคนว่า “พวกมันควบอุจฺฐตามมาแล้ว”

“ไม่ต้องกลัวไอ้หนู ถ้าผู้พันไม่มีแผนสำรอง เขาไม่พาเจ้าออกมาตายเปล่าๆ ในทะเลทรายหรอก” นัชฺมีย์เอ่ย

“แผนอะไรล่ะ” คนอายุน้อยร้องถาม

ยังไม่ทันได้คำตอบจากปากของผู้ที่มุชฺชาชี้หลังอยู่ ตาของเขาก็เห็นเงาของอุจฺฐลึบเอ็ดตัวยืนอยู่บนสันทรายตรงหน้า ที่หลังอุจฺฐตัวหนึ่งมีใครบางคนอยู่ด้วย

“นั่น อุจฺฐของเรา” รอพีลร้องบอก ก่อนจะรีบวิ่งนำขบวนไปจนถึงสันทรายแล้วกระโดดขึ้นไปบนหลังอุจฺฐตัวหนึ่ง คนอื่นๆ ก็ทำตามด้วยความคล่องแคล่วไม่แพ้กัน มีเพียงนัชฺมีย์คนเดียวเท่านั้นที่ยังมิได้ทำตาม

คนอื่น เพราะมีหน้าที่เหวี่ยงมูซาให้ขึ้นไปนั่งที่อุลูลีกตัวหนึ่งเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยโหนตัวเองขึ้นอุลูลีตัวสุดท้ายอย่างแคล่วคล่อง

“ขอบใจมากนะ มัมซูก” ผู้พันหนุ่มหันไปร้องบอกผู้ที่นำอุลูลีมาให้
“นายคนนี้เป็นใคร” มูซาเอ่ยถามหัมมีย์

“ทหารบะดะวี๋ยที่ลอบมาบอกเราถึงแผนการฆ่าพวกเราไง” ชายหนุ่ม
เคราะห์งามตอบ “ผู้พันเลยให้มันลอบเอาอุลูลีออกมารอที่นี่”

เมื่อทุกคนพร้อม รอฟีลิกหันมาบอกผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาทั้งหมด “พวกเรารีบไปให้ถึงโอเอซิสตราบาก่อน ที่นั่นพวกทหารไม่กล้า
ลวงล้ำเข้าไปแน่”

สิ้นคำสั่ง ทุกคนก็พาดเส้าหนึ่งลงบนสะโพกอุลูลี เจ้านาวาทะเลทราย
ก็โฉบข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ทั้งห่างฝูงอุลูลีของทหารบะดะวี๋ยที่ตามมาไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งตะวันเริ่มฉายโค้งขอบฟ้า โอเอซิสตราบาก็ปรากฏให้เห็น
อยู่ตรงหน้า

ที่ซึ่ง...มูซาารู้ดีว่าเป็นถิ่นของใคร

“ฮามิช...นั่นโจรกลุ่มไหนซบอุลูลีมาทางนี้” ชายสูงวัยหน้าตาเหี้ยม
เกรี้ยม ไร้หนวดเครารุงรัง โปกศึรชะด้วยผ้าสีดำสนิทเหมือนชุดคลุม
ที่สวมใส่อยู่เอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย หลังจากลูกน้องชี้ชวนให้ดูกลุ่มควัน
โขมงซึ่งกำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ

“อาจจะไม่ใช่พวกโจรนะครับ...ท่านฮากิม” ชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่
ข้างกายเอ่ย “พวกโจรน่าจะรู้ดีว่านี่เป็นเขตของเรา ชินรูกำลังล่ากราย
เข้ามาโดยไม่ส่งคนมาบอกกล่าวก่อนก็คงจะได้ตายกันไปข้างหนึ่ง”

ฮากิมยกกล้องส่องทางไกลทองเหลืองขึ้นส่อง ก่อนจะเบิกตากว้าง
“พวกมันถูกทหารบะดะวี๋ยติดตามมา เห็นท่าจะไม่ใช่คนดี”

“เอาอย่างไรดีครับท่าน”

“บอกคนของเราเตรียมตัวให้พร้อมภายในห้านาที” ฮากิมสั่งเฉียบขาด

“คนพวกนั้นเป็นใคร เราไม่รู้ แต่ถ้าเป็นศัตรูกับทหารก็นับว่าเป็นพวกเดียวกับเรา และเราก็จะยอมให้พวกทหารบะดะวีย์มารุกล้ำในดินแดนของเราไม่ได้เด็ดขาด”

“ได้ครับ” ลูกน้องคนสนิทรับคำ ก่อนจะวิ่งไปจัดการตามที่นายของตัวสั่งทันที

เมื่อพวกโจรทุกคนพร้อมแล้ว ฮากิมจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนเป็นแถวเรียงหน้ากระดานตรงไปหากลุ่มคนนิรนามและเหล่าทหารบะดะวีย์ที่ไล่ตามมาโดยพลัน จนกระทั่งคนกลุ่มแรกมาถึง จอมโจรสูงวัยจึงโบกมือให้เหล่าโจรของเขาหยุด

“พวกเจ้าเป็นผู้ใด” ฮากิมตะโกนถาม

“ช่วยพวกเราด้วย” ชายหนุ่มซึ่งดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าตะโกนสวนมา “พวกเราเป็นโจร ถูกพวกทหารบะดะวีย์ไล่ล่าตามมา”

“เป็นโจรอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นก็มาหลบหลังพวกข้าก่อน” ฮากิมร้องบอก เพราะเห็นจริงว่าคนพวกนี้ถูกไล่ล่ามาโดยพวกทหารจริงๆ อีกทั้งพวกมันก็มีคนแค่หยิบมือ หากคิดตุงตึกอะไรก็ให้คนรุมฆ่าพวกมันทิ้งเสียก็ไม่น่าจะยาก แต่พวกทหารนี่สิ หากมาพยายามกันถึงขั้นก็ต้องสู้กันบ้าง

ครั้นเมื่อพวกทหารควบอุฐุเข้ามาใกล้แล้วเห็นว่ามีพวกโจรยืนอุฐุเรียงแถวเป็นแนวยาวเหยียดก็ชะงัก หัวหน้าหน่วยไล่ล่าของบะดะวีย์คงกะเนตดูแล้วว่ากำลังพลที่นำมานั้นมีจำนวนน้อย เพราะทำหน้าที่แค่ว่าไล่ล่าโจรกลุ่มเล็กๆ เท่านั้น ไม่อาจเทียบได้กับกองโจรที่มีจำนวนมากกว่าได้ ในที่สุดพวกทหารบะดะวีย์ก็หันหัวอุฐุวิ่งกลับไปทางเดิมจนลับสายตาไป

ฮากิมหันไปมองผู้มาใหม่เป็นรายตัวก็พบว่า มีชายฉกรรจ์ที่น่าจะเอาไว้ใช้งานได้ถึงสิบคน ส่วนอีกคนเป็นเด็กตัวเบียด รูปร่างอ่อนแออย่างกับผู้หญิง คงจะใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้นอกจากให้เป็นหน่วยเสบียงเท่านั้น จึงร้องถามออกไปด้วยเสียงห้าว

“พวกเจ้าเป็นใครกัน”

ชายหนุ่มผู้ร้องขอความช่วยเหลือจากเขาชื่อลูออกจากแถว แล้ว
เอ่ยตอบอย่างนอบน้อม “ข้าชื่อริอาล เป็นหัวหน้าของคนพวกนี้”

“แล้วทำไมถึงถูกพวกทหารไล่ล่ามาแบบนี้”

ริอาลถอนใจ “พวกข้าเป็นโจร คอยดักปล้นกองคาราวานอยู่
ในทะเลทรายระหว่างอาร์ดาราห์กับป้อมมะตะวีย์ พวกทหารเห็นว่า
เป็นภัยอันตราย ก็เลยปราบปรามไล่ล่าพวกเราจนหลุดเข้ามาในทะเล-
ทรายดำนี่ละครับ”

จอมโจรฮาгимฟังมองแต่ละคนอย่างพิถีพิถันอีกครั้ง ก่อนจะชี้ขึ้นไป
ที่เจ้าเด็กหนุ่มตัวเล็ก “แล้วเจ้านั้นละ อย่าบอกนะว่าเป็นโจรปล้นคาราวาน
เหมือนกับพวกเจ้า ข้าว่ายกแค้นมีดทำครัวก็เห็นที่จะไม่ไหวกระมัง”

คำสบประมาทนั้นเรียกเสียงครื้นเครงในหมู่โจรได้ไม่น้อย แม้แต่
พวกเดียวกันกับเจ้าเด็กนั้นก็ยังอมยิ้มกันแถมแทบปริเกือบทุกคน จะมี
ก็แต่ชายหนุ่มที่ชื่อริอาลกับเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นเท่านั้นที่ไม่ได้เข้าไปกับคำพูด
ของจอมโจรอย่างเขา

“มันชื่อมุซา เป็นน้องชายของข้าเอง” ริอาลตอบ

“ก็เลยหนีมาด้วยงั้นสิ”

“ครับ ข้าไม่อาจทิ้งมันได้ มันเป็นคนในครอบครัวคนเดียวที่ข้า
เหลืออยู่”

ฮาгимพยักหน้าก่อนจะผายมืออย่างอารี “ถ้าอย่างนั้นก็ไปพักที่
โอเอซิสตาบาของข้าก่อนเถิด ต่อเมื่อคิดอ่านหาทางได้แล้วค่อยมาว่ากัน”

“ขอบคุณครับ ท่านฮาгим” ริอาลค้อมศีรษะคารวะ

“เอ๊ะ...นี่เจ้ารู้จักข้าด้วยหรือ”

“ท่านผู้ยิ่งใหญ่แห่งโอเอซิสตาบา มีหรือจะไม่มีใครรู้จัก ชื่อของ
ท่านนั้นดังกระฉ่อนไปถึงเมืองหลวง ข้าเป็นชาวทะเลทรายก็ย่อมจะรู้จัก
เป็นอย่างดี”

จอมโจรสูงวัยหัวเราะดังก้อง “เจ้านี่มันปากเป็นเอก ข้าชักจะถูกใจ

เจ้าเสียแล้ว”

“ข้าพุดตามที่ได้ยินมา วันนี้ได้มาพบตัวจริงนับว่าเป็นเกียรติมากทีเดียว” ริอาลกล่าวต่อ พาเอาผู้ถูกขมขี้มน้อยขี้มใหญ่ทีเดียว

ฮากิมหัวเราะว่าชอบอกชอบใจ แล้วผายมือเชื้อเชิญเหล่าโจรผู้ถูกไล่ล่ามาให้เข้าสู่ถิ่นของตนเอง เมื่อมาถึงภายในโอเอซิสตาบา จึงสั่งให้เหล่าโจรทั้งหลายแยกย้ายกันกลับเข้ากระโจมใครกระโจมมัน

“เจ้าตามเข้ามาทางนี้เถิด ริอาล” ชายสูงวัยผายมือให้ชายหนุ่ม

“แล้วคนของข้าล่ะครับ”

“ไม่ต้องเป็นห่วง ฮามิชจะดูแลพวกเขาเอง” ฮากิมเอ่ย ก่อนจะพยักหน้าให้ลูกน้องเป็นสัญญาณ แล้วกวักมือเรียกเจ้าหนูตัวเล็ก “มุซา เจ้าก็มากับพี่ของเจ้าด้วยสิ”

มุซาพยักหน้าอย่างงงๆ ก่อนจะวิ่งตามมายืนใกล้ๆ ริอาลราวกับเด็กน้อยที่เห็นราชสีห์มาค้ำรามอยู่ต่อหน้า

ฮากิมขี้มก่อนจะหันไปมองจนคนของโจรหนุ่มเดินตามฮามิชไปแล้ว จึงเอ่ยเชื้อเชิญให้สองพี่น้องเข้าไปในกระโจมของเขา

“เชิญนั่งสิ” จอมโจรฮากิมผายมือไปที่เบาะ ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งเอกเขนกด้วยท่าทางสบาย

ระหว่างนั้นชายสูงวัยที่เป็นเจ้าเรือนก็จ้องจับอาภักกับกิริยาของทั้งสองหนุ่มอย่างละเอียด ทำให้รู้สึกวาทังคู้นั้นมีท่าทางแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คนหนึ่งองอาจสมกับเป็นลูกผู้ชาย แต่อีกคนหนึ่งแม้จะแต่งตัวเป็นชาย ทว่ารูปร่างและท่าทางนั้นออกจะกระเดียดไปทางผู้หญิงไม่น้อย

“เอาละ ที่นี้เรามากินเกลือตามธรรมเนียมกันก่อนเป็นไร” ผู้สูงวัยเอ่ยขี้มแยม ก่อนจะปรบมือเป็นสัญญาณดังๆ สามครั้ง หลังจากนั้นไม่นานก็มีหญิงสาวผิวคล้ำหลายคนนั่งน้อยหม่นน้อยอย่างสาวๆ ในฮาร์เร็มเยื้องกรายเข้ามาพร้อมถาดอาหารซึ่งมีถ้วยบรรจุเกลือรวมอยู่ด้วย

“นางพวกนี้เป็นทาสที่ข้าจับมา เจ้าสองคนถูกใจคนไหนไหมล่ะ”

“ข้ามิบังอาจล่วงเกินทาสของท่านหรอก” ริอาลออกตัว

“อะ...ข้าก็เช่นกัน” มูซาผู้น้องเอ่ยเสริมละล้าละลัก

ฮากิมหัวเราะร่วน ก่อนจะพายมือให้ทาสของเขาสองคนไปนั่งข้างๆ ชายหนุ่มทั้งสอง “ไม่ต้องเกรงใจ ข้ารู้สึกถูกชะตาเจ้าสองคน วันนี้เรากินเกลือและอาหารร่วมกัน จะถือว่าเป็นพวกเดียวกัน ข้าจะให้นางทาสสองคนนี้คอยปรนนิบัติเจ้าทั้งสองให้มีความสุขตลอดคืนเลยดีไหม”

“มะ...ไม่ดีแน่” เด็กหนุ่มร่างบางโพล่งขึ้น รีบกระโดดถอยเมื่อนางทาสทรุดตัวนั่งเบียด

“อ้าว ทำไมละ” ชายสูงวัยเลิกคิ้ว “นางทาสของข้าไม่สวยพอหรือไง”

“ไม่ใช่” มูซาโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “ข้าเพียง...เอ่อ...เพียงแต่...เอ่อ...”

“อะไรของเจ้า” ฮากิมตวาดเอา “หรือเจ้าไม่ใช่ลูกผู้ชาย”

“ข้าเป็นสิ” เด็กน้อยโพล่งขึ้นอีกครั้ง แล้วโน้มคอทาสสาวมาหอมแก้มพอดใหญ่ ก่อนจะผละออกด้วยสีหน้าเปลี่ยนๆ ทำเอาทั้งริอาลและฮากิมมองตาค้างอย่างงุนงง จนกระทั่งริอาลหัวเราะออกมา จึงพากันหัวเราะกันทั้งกระโຈມเป็นที่ครื้นเครง

“อย่าถือสาห้องชายข้าเลยครับท่านฮากิม” ผู้เป็นที่ชายเอ่ยกลับหัวเราะ “ความจริงแล้วมันเพิ่งจะแตกหนุ่ม ยังไม่เคยเรื่องผู้หญิง ก็คงจะเขินอายเป็นธรรมดา”

“ใครว่าข้าเขิน” เจ้าตัวน้อยสวนกลับ

“นี่ เป็นเด็กเป็นเล็ก อย่าสอดเรื่องที่ใหญ่ๆคุยกันได้ไหม”

“ข้าไม่เด็กแล้ว” มูซายังคงตื้อตึง ถียงคำไม่ตกปาก “แล้วเรื่องที่ใหญ่ๆคุยกัน มันก็เกี่ยวกับตัวข้า ข้ายอมแสดงความคิดเห็นได้”

โจรเฒ่าฮากิมหัวเราะร่าอย่างชอบอกชอบใจ “เออ ข้าชอบเจ้าสองคนพี่น้องจริงๆ เจ้าคนพี่ก็องอาจสมเป็นชายชาติตรี คำพูดคำจากริอาลแต่เจ้าคนน้องกลับโผงผางจริงๆใจ เอาอย่างนี้แหละ พวกเจ้ามาอยู่กับข้า

ข้าจะเลี้ยงดูพวกเจ้าให้สุขสำราญทีเดียว”

“ขอบคุณท่านฮากิมมาก” ริอาลรีบรับคำทันที “หากท่านปรานีข้า เช่นนี้ ข้าก็จะรับใช้ท่านอย่างเต็มความสามารถเช่นกันครับ”

“เออ” ชายสูงวัยตบมือฉาดใหญ่ด้วยความพอใจ “ให้มันได้อย่างนี้ มา... มากินเกลือกกับอาหารกัน เมื่ออิมหนาแล้วข้าจะปล่อยให้พวกเจ้าไป สำราญกับนางทาสพวกนี้ในกระโจม”

ริอาลยกมือขึ้นเป็นเชิงปฏิเสธ “เรื่องอาหารการกินนั้นข้ายินดีที่ได้ ร่วมรับประทานกับท่าน แต่เรื่องผู้หญิงนี้ข้าต้องขอตัว”

“ทำไมล่ะ” โจรเฒ่าเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“แม่ข้าจะเป็นโจร แต่ก็ถือคำสัตย์เป็นใหญ่ ข้าได้ตั้งสัตย์เอาไว้แล้วว่า นอกจากนางในดวงใจของข้าแล้ว ข้าจะไม่มีผู้หญิงอื่นอย่างเด็ดขาด”

“นางในดวงใจอย่างนั้นหรือ” ฮากิมเลิกคิ้ว “ใครล่ะ ทำไมไม่เห็นพามาด้วย หรือถูกพวกทหารพรากไป”

“มิได้ครับ” ริอาลโบกมือด้วยท่าทางสงบ “เรื่องนางในดวงใจ หากท่านฮากิมต้องการทราบ ข้าก็จะบอกให้ แต่ข้าคิดว่าคงจะต้องบอกท่าน เป็นการส่วนตัว เพราะนอกจากเรื่องนี้แล้ว ข้าก็ยังมีเรื่องจะต้องปรึกษาหารือกับท่านอีกประการหนึ่งเช่นกัน”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องนี้เป็นความลับ ข้าบอกท่านได้แต่เพียงว่า หากท่านเห็นด้วยกับเรื่องที่ข้าจะเสนอ ข้าก็รับรองกับท่านได้ว่า ท่านจะได้กลายเป็นราชาโจรเหนือโจรทั้งปวงในทะเลทรายดำนี้แน่ๆ”

ฮากิมตาลุกวาวทันที ก่อนจะโน้มตัวไปใกล้เจ้าหนุ่มนั้น “เรื่องอันใด หรือ”

“ข้าคิดว่าเราควรจะต้องคุยกันเพียงสองคน หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไปมันจะไม่ดีสำหรับท่าน”

“ตกลง” โจรเฒ่าทูปโต๊ะดั่งเปรี้ยง ก่อนจะชี้นิ้วไปที่นางทาสที่

เกาะไทรริออลกับมุซาอยู่ “เจ้าสองคน นำเจ้าเด็กน้อยนี้ไปที่กระโจมของมันแล้วปรนนิบัติให้สุขสำราญทีเดียว หากมันมาฟ้องว่าพวกเจ้าสองคนไม่เอาไหน ข้าจะตัดหัวพวกเจ้าทิ้งซะ”

“เจ้าค่ะ” นางทาสทั้งสองละล่ำละลักตอบ ก่อนที่คนหนึ่งจะผละจากชายหนุ่มร่างใหญ่โผล่เข้าหาเด็กหนุ่มร่างเล็ก ซึ่งมีนางทาสอีกคนเกาะแขนอยู่

“เฮ้ย!” มุซาร้องเสียงหลง หันไปหาพี่ชายด้วยสีหน้าตื่น “นี่เจ้าจะทิ้งข้าหรือ”

“ใครบอกข้าทิ้งเจ้า” ริออลเอ่ยยิ้มๆ “เจ้าก็โตเป็นหนุ่มแล้ว สมควรจะต้องรู้จักเรื่องของผู้หญิงเสียบ้าง ข้าให้เจ้ามีอาจารย์สอนรักถึงสองมันไม่ดีหรือไง”

“นั่นสิ” ฮากิมเสริมขึ้นทันที แล้วหัวเราะเสียงดังกังวาน “นางทาสสองคนนั้นถูกฝึกมาอย่างดี ข้ารับรองได้ว่า เจ้าได้รู้จักผู้หญิงทุกซอกทุกมุมแน่ และหลังจากคืนนี้ เจ้าจะกลายเป็นสิ่งโหดหู่ที่ขาดผู้หญิงไม่ได้เลยทีเดียว”

“ม่ายอาว” มุซาคารีตร้องเสียงหลง พยายามขืนตัวเอาไว้ แต่สองสาวที่หวาดกลัวต่อคำสั่งของจอมโจรเมื่อกี้ช่วยกันยึดอุตุตุตติงร่างบางของมุซาออกไปจากกระโจมอย่างทุลักทุเลได้ในที่สุด

สองบุรุษต่างวัยพากันหัวเราะท่าทางตลกของเด็กหนุ่ม ก่อนที่ฮากิมจะสูดลมหายใจลึกเพื่อกลิ่นอารมณ์ขบขัน แล้วโบกมือให้เหล่านางทาสที่นั่งกันหน้าสลอนอยู่ออกไปจากกระโจม จากนั้นจึงเอ่ยถามริออลด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า...

“เออละ ไหนเจ้าพูดมาซิ ว่าเจ้ามีแผนอะไรที่จะทำให้ข้ากลายเป็นมหาโจรแห่งทะเลทรายดำได้”